

นวนิยายเกี่ยวกับทาสสตรีผิวดำโดยนักเขียนสตรีผิวดำ

ชีวิตและประสบการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบันของนักเขียนล้วนมีอิทธิพลต่อเรื่องราวที่นักเขียนถ่ายทอดออกมา วรรณกรรมมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ ทั้งในฐานะปัจเจกบุคคลและสมาชิกในสังคม นักเขียนใช้วรรณกรรมเป็นสิ่งที่บันทึกประสบการณ์ทางความรู้สึกและความคิด และมีส่วนผูกพันกับภาวะใดภาวะหนึ่งต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมใด วรรณกรรมจึงเป็นภาพสะท้อนประสบการณ์ของผู้เขียนและเหตุการณ์ส่วนหนึ่งของสังคม วรรณกรรมจึงมีความเป็นจริงทางสังคมสอดแทรกอยู่

2.1 ประสบการณ์ร่วมของนักเขียนสตรีผิวดำ

ในช่วงเวลาของการมีทาสในสหรัฐอเมริกา นั้น ได้มีนักเขียนสตรีผิวดำที่สร้างสรรค์วรรณกรรมเกี่ยวกับทาสสตรีผิวดำออกมา จำนวน 3 คน ผ่านทางนวนิยาย 3 เล่ม ได้แก่ แอนนา คราฟ (Hannah Crafts) ผู้แต่งเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* แฮเรียต อี อัดัมส์ วิลสัน (Harriet E. Adams Wilson) เรื่อง *Our Nig* แฮเรียต จาคอปส์ (Harriet Jacobs) ผู้ประพันธ์เรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* และยังมีนักเขียนร่วมสมัยอีก 1 คน คือ โทนี มอริสัน (Toni Morrison) จากผลงานเรื่อง *Beloved* ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีเนื้อหากล้าย้อนไปถึงช่วงเวลาของการมีทาส และตัวละครเอกเป็นทาสสตรีผิวดำรวมทั้งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับระบบทาส จากนวนิยายทั้ง 4 เล่มนี้ ทำให้เห็นลักษณะร่วมของผู้ประพันธ์อันส่งผลต่อการสร้างสรรค์รูปแบบและเนื้อหาของงานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับทาสสตรีผิวดำ ผู้วิจัยแบ่งประสบการณ์ร่วมของนักเขียนเหล่านี้ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเขียนที่มีประสบการณ์ตรงจากการเป็นทาส ซึ่งผู้ประพันธ์นั้นเคยมีชีวิตที่ตกเป็นทาสมาก่อน และถ่ายทอดเรื่องราว อารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ ในอดีตที่ผ่านมาหลังจากที่ได้รับอิสรภาพแล้ว นักเขียนในกลุ่มนี้ได้แก่ แฮเรียต จาคอปส์ และ แอนนา คราฟ นักเขียนกลุ่มต่อมาได้แก่ แฮเรียต อี อัดัมส์ วิลสัน ซึ่งแม้ว่าเธอจะไม่ได้มีชีวิตที่เป็นทาสอย่างเช่นนักเขียนในกลุ่มแรก แต่การที่เธอมีสถานภาพเป็นคนรับใช้ (Indentured Servant) อันมีสัญญาผูกมัดว่าต้องทำงานให้นายจ้างตามระยะเวลาที่กำหนดจึงจะได้รับอิสรภาพ และจากการที่เธอเป็นสตรีผิวดำที่มีเชื้อสายแอฟริกันอเมริกัน ทำให้ชีวิตของเธอได้รับการปฏิบัติและต้องเผชิญกับอคติจากทั้งนายจ้างและสังคม ไม่แตกต่างอะไรไปจากชีวิตของทาสสตรีคนอื่นๆ และช่วงเวลาของการผลิตงานเขียนของเธอนั้น เป็นช่วงเวลาของการเกิดทาสในสหรัฐอเมริกาซึ่งประเด็นด้านอิสรภาพ เชื้อชาติและสีผิวที่ปรากฏในเรื่องกำลังเป็นประเด็นปัญหาหลักที่คนผิวดำเรียกร้อง ส่วนนักเขียนกลุ่มสุดท้ายคือ โทนี มอริสัน ซึ่งเป็นนักเขียนสตรีที่ไม่มีประสบการณ์ร่วมในการเป็นทาส และช่วงเวลาของเธอนั้นก็เป็นยุคสมัยที่ระบบทาสได้ล่มสลายไปจากสังคมแล้ว แต่จากการที่เธอเป็นนักเขียนสตรีผิวดำซึ่งเป็นลูกหลานของทาสสตรีเหล่านั้น ทำให้เธอศึกษาประวัติศาสตร์

เรื่องราวเกี่ยวกับระบบทาส และร้อยเรียงความรู้สึกและประสบการณ์อันเจ็บปวดของบรรพบุรุษออกมา เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาย้อนกลับไปถึงช่วงเวลาของการมีทาส และเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับทาสสตรี ผิดคำ

2.1.1 นักเขียนที่มีประสบการณ์ตรงจากการเป็นทาส

แฮเรียต จาคอปส์ ผู้ประพันธ์เรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* มีชีวิตที่ขมขื่นจากการเป็นทาสตั้งแต่ลืมตากำเนิดขึ้นในนอร์ธแคโรไลนา เมื่อปี ค.ศ.1813 จาคอปส์เป็นลูกเสี้ยวที่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษผิวดำ และมีตาทวดเป็นคนผิวขาวซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินในเซาธ์แคโรไลนา เธอใช้ชีวิตในวัยเด็กท่ามกลางสภาพความเป็นทาสจากนายทาสรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง จนกระทั่งเมื่อเธออายุได้ 15 ปี ฆะตกรรมของการที่ต้องเกิดมาเป็นทาสสตรีก็กระหน่ำซ้ำเติม เมื่อจาคอปส์ถูกนายทาสชายพยายามลวงละเมิดทางเพศเพื่อจะนำเธอมาเป็นภรรยาน้อยจนเป็นเหตุให้เกิดปัญหาตามมากับนายทาสหญิงที่มักจะหึงหวงและหวาดระแวง จนทำให้ชีวิตของเธอถูกเฝ้าจับตามองจากนายหญิงเป็นพิเศษ และหลายครั้งที่เธอต้องตกเป็นเหยื่อจากความหึงหวงนี้ ความกดดันเหล่านี้เองที่ทำให้เธอหาทางออกด้วยการแต่งงานกับทนายความผิวขาวและมีลูกด้วยกัน 2 คน แต่สิ่งนี้ก็กลับไม่ได้ช่วยลดความพยายามของนายทาสชายที่จะเอาชนะเธอ เขายังคงพยายามหาช่องทางและกดดันจาคอปส์ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้เธอยอมจำนนและตกมาเป็นของเขาให้จงได้ เมื่อความกดดันมาถึงที่สุดเธอจึงตัดสินใจหลบหนีโดยแอบซ่อนอยู่ที่ห้องใต้หลังคาที่บ้านของยายเป็นเวลาถึง 7 ปี และสามารถหลบหนีไปสู่ตอนเหนือได้สำเร็จพร้อมกับลูกๆ ของเธอในเวลาต่อมา หลังจากที่เธอได้รับอิสรภาพแล้ว เธอได้อุทิศช่วงเวลาที่เหลือของชีวิตทั้งหมดให้กับการช่วยเหลือคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือคนดำผู้อพยพให้มีที่อยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ก่อตั้งโรงเรียนสำหรับคนผิวดำชื่อว่า Jacobs Free School ซึ่งเป็นสิ่งที่เน้นย้ำถึงการที่เธอให้ความสำคัญด้านการศึกษาตลอดมาตั้งแต่มีชีวิตอยู่ในระบบทาส จาคอปส์ยังร่วมต่อต้านระบบทาสและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง และได้เข้าร่วมการประชุม The national Association of Colored Women ในปี 1896 ด้วย

ประสบการณ์ชีวิตของจาคอปส์ตั้งแต่เล็กจนโตที่เกี่ยวข้องกับระบบทาสได้รับการถ่ายทอดออกมาผ่านทางเรื่องเล่าของเธอ จาคอปส์ได้บอกกับผู้อ่านอย่างตรงไปตรงมาในส่วนของคำนำของผู้แต่งในเรื่องว่า เรื่องราวที่ผู้อ่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตของเธอเมื่อครั้งที่เคยเป็นทาส

I am aware that some of my adventures may seem incredible; but they are, nevertheless, strictly true.¹

อย่างไรก็ตาม คำสารภาพจากผู้แต่งที่เป็นสตรีผิวดำเพียงคนเดียวคงไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านมั่นใจได้ว่าเรื่องราวใน *Incidents in the Life of a Slave Girl* เป็นชีวิตจริงของผู้แต่งโดยมิได้มีการบิดเบือนเรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น แอล มาเรีย ไชลด์ (L. Maria Child) บรรณาธิการจึงออกมายืนยันถึงความน่าเชื่อถือของอัตชีวประวัตินี้ โดยกล่าวถึงความสัมพันธ์อันที่พี่น้องกับจาคอปส์ และกล่าวว่าหากผู้ใดเคยรู้จักผู้แต่งมาก่อนจะทราบได้ว่าเธอเป็นคนมีสัจจะเพียงใด และยังมีกรให้ข้อสนับสนุนถึงการที่ทาสอย่างจาคอปส์สามารถเขียนหนังสือได้ดีทั้งๆ ที่มีกฎหมายห้ามการรู้หนังสือของทาส การที่มาเรีย ยกเหตุผลมาว่าจาคอปส์มีความรู้ด้านการเขียนดีนั้น ตรงกับประสบการณ์ชีวิตของจาคอปส์ที่เธอได้บอกเล่าให้ผู้อ่านได้ทราบในนวนิยายของเธอ ไม่ว่าจะเป็นการที่ได้รับการศึกษาจากนายหญิงคนเดิม ตั้งแต่เมื่อครั้งเป็นเด็ก หรือหลังจากที่จาคอปส์ได้รับอิสรภาพแล้วเธอได้ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมและพบเจอกับบุคคลต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการเรียนรู้ของเธอ การที่บรรณาธิการพูดถึงเรื่องการศึกษาของจาคอปส์นี้เป็นการลบล้างอคติของคนผิวขาวที่มีต่อคนผิวดำว่าคนผิวดำก็เป็นเพียงวัตถุใช้แรงงาน ไม่มีความเป็นมนุษย์ ไม่สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ แต่จาคอปส์ใช้การศึกษาเป็นสิ่งที่พัฒนาตนเองขึ้นมาและตอบโต้กับอคติของคนผิวขาวว่าเธอก็คือมนุษย์ผู้หนึ่งเหมือนกับคนขาวอื่นๆ ที่มีความรู้สึกนึกคิด มีอารมณ์และความเจ็บปวดดั่งที่ผู้อ่านจะได้อ่านต่อไปในเรื่อง

ในส่วนของภาคผนวกท้ายเล่มยังมีการนำคำยืนยันจากบุคคลต่างๆ ที่มีบทบาทสำคัญเป็นที่ยอมรับในสังคม และมีความสัมพันธ์หรือรู้จักจาคอปส์ เขียนรับรองให้ผู้อ่านเชื่อว่าเรื่องราวที่ได้อ่านจบไปนั้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงและเป็นชีวิตจริงของจาคอปส์ ดังเช่นที่ เอมี โปสท์ (AMY POST) สมาชิก The Society of Friends in the State of New York ผู้มีชื่อเสียงและได้รับความเคารพยกย่องจากคนผิวดำ ได้บันทึกทั้งทำใจไว้ว่าจาคอปส์เป็นผู้แต่งเรื่องนี้ขึ้นมาเองจริงๆ และเขียนเกี่ยวกับชีวิตในอดีตที่เป็นทาสของตน โดยใช้เวลาในยามค่ำคืนหลังจากที่ทำงานต่างๆ เสร็จแล้วมาเขียนเรื่องนี้ขึ้น

After the labors of the day were over, she traced secretly and wearily, by midnight lamp, a truthful record of her eventful life.²

¹ Harriet Jacobs, *Incidents in the life of a slave girl*. (New York: Signet Classic, 2000), p. xvii.

² Ibid., p.230.

พยานอีกคนหนึ่งที่มายืนยันถึงชีวิตและงานเขียนของจาคอปส์ คือ จอร์จ ดับเบิลยู โลว์เธอร์ (George W. Lowther) ซึ่งในภาคผนวกได้แนะนำว่าเขาเป็นผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือจากคนผิวดำในบอสตัน จอร์จได้กล่าวถึงความสนิทสนมคุ้นเคยกับจาคอปส์ที่มีมาตั้งแต่วัยเยาว์ และยืนยันว่าเรื่องที่ได้อ่านนั้นก็คือชีวิตจริงอันน่าสลดหดหู่ของเธอที่ถูกกระทำจากนายทาสนั่นเอง

I have been well acquainted with the author from my boyhood. The circumstances recounted in her history are perfectly familiar to me. I knew of her treatment from her master; ... I am now a resident of Boston, and am a living witness to the truth of this interesting narrative.³

การยืนยันจากบุคคลที่มีชื่อเสียงต่างๆ เหล่านี้ เป็นการแสดงให้เห็นว่าสังคมในขณะนั้นยังไม่ยอมรับต่อสิ่งที่คนผิวดำพูด เสียจากนักเขียนที่เป็นทาสสตรีผิวดำเพียงเสียงเดียวนั้นไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านและสังคมเชื่อมั่นได้ว่าเรื่องราวที่เขียนขึ้นมาเป็นประสบการณ์ตรงของผู้แต่งและเรื่องเล่านี้ก็คือนิยายจริงของผู้แต่ง ดังนั้น จึงต้องมีคำรับรองจากบุคคลต่างๆ ที่มีความน่าเชื่อถือถือเป็นสิ่งรับประกันต่อสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวอ้าง

การค้นพบเอกสารต้นฉบับของเฮนรี หลุยส์ เกทส์ จูเนียร์ (Henry Louis Gates JR.) จากการประมูลต้นฉบับและสิ่งพิมพ์ของคนผิวดำในสหรัฐอเมริกาประจำปี ค.ศ. 1926 นำมาซึ่งการสืบหาที่มาและข้อเท็จจริงต่างๆ รวมทั้งค้นหาประวัติผู้แต่ง จากหลักฐานเบื้องต้นที่ระบุไว้เป็นลายลักษณ์อักษรที่หน้าปกของต้นฉบับว่าผู้แต่งคือแอนนา คราฟ และใช้ชื่อเรื่องว่า *The Bondwoman's Narrative by Hannah Crafts, a Fugitive Slave, Recently Escape from North Carolina* ต้นฉบับมีจำนวน 301 หน้า และถูกมัดไว้ในห่อผ้า เฮนรี หลุยส์ เกทส์ จูเนียร์ จึงทำการสืบหาที่มาและพบในลำดับแรกว่าบรรณารักษ์จากห้องสมุดประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮาวาร์ดได้ขายต้นฉบับนี้ให้กับกองทุนการประมูลของคนผิวดำ

เฮนรี หลุยส์ เกทส์ จูเนียร์ ผู้รับหน้าที่บรรณาธิการในการนำนวนิยายเรื่องดังกล่าวมาตีพิมพ์ ได้กล่าวถึงวิธีการพิสูจน์เพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐานและข้อเท็จจริงของต้นฉบับเรื่องเล่าเกี่ยวกับทาสเล่มนี้ โดยใช้ศาสตร์แขนงต่างๆ เข้ามาวิเคราะห์ ไม่ว่าจะเป็นการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านการพิมพ์มาพิสูจน์ปากกา น้ำหมึก และกระดาษที่ใช้ รวมถึงพิสูจน์ลายเส้น ลายมือ รอยลบ ภาษาและคำต่างๆ ที่ปรากฏในต้นฉบับ จากการพิสูจน์นี้สรุปได้ว่า ผู้แต่งน่าจะเป็นสตรีผิวดำเชื้อสายแอฟริกัน

³ Ibid., p.231.

อเมริกันที่ยังมีอายุไม่มากนัก และมีประสบการณ์เกี่ยวกับทาส เป็นผู้ที่มีทักษะความรู้ด้านการใช้ภาษา ถึงแม้ว่าจะไม่ค่อยดีเท่ากับเจ้าของภาษาเนื่องจากพบการสะกดคำและมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ผิด อันบ่งบอกให้ทราบว่าผู้เขียนพยายามที่จะเรียนรู้ในการเขียน และเป็นผู้ที่ศรัทธาในศาสนาเพราะในเนื้อเรื่องมีการกล่าวถึงเรื่องศาสนา และน่าจะเป็นนวนิยายที่มีพื้นมาจากชีวิตจริงของผู้ประพันธ์ และมีการใช้รูปแบบของารประพันธ์แบบกอธิค (Gothic) และนวนิยายเร้าอารมณ์ (Sentimental Novel) ซึ่งเป็นกลวิธีแบบใหม่ที่ปรากฏในนวนิยายเกี่ยวกับทาสผิวดำในยุคนั้นซึ่งไม่เคยปรากฏการนำเทคนิคเหล่านี้มาใช้ในงานเขียนช่วงก่อนเลิกทาสมาก่อน เกทส์ ได้ตั้งข้อสันนิษฐานจากผลการตรวจสอบต้นฉบับนี้ว่าต้นฉบับนี้น่าจะเขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1853 – 1861⁴

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าข้อสรุปจากกระบวนการตรวจสอบต้นฉบับจะไม่สามารถบอกถึงที่มาของต้นฉบับได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ แต่หากพิจารณาเนื้อหาในเรื่องโดยใช้สิ่งที่ เกทส์ อ้างอิงเกี่ยวกับผู้แต่งว่าเป็นอดีตทาสสตรีผิวดำ รวมทั้งศึกษาจากเนื้อเรื่องในนวนิยาย ทำให้เรื่องเล่านี้อยู่ในกลุ่มของกลุ่มผู้แต่งที่มีประสบการณ์ตรงจากการเคยเป็นทาส จะเห็นได้ว่าผู้แต่งใช้ชื่อ "แฮนนา" ซึ่งเป็นตัวละครเอกที่เป็นทาสสตรีผิวดำในเรื่องตามชื่อของตนเอง อันตรงตามชนของเรื่องเล่าเกี่ยวกับทาสที่ผู้แต่งมักใช้ชื่อของตนเป็นชื่อตัวละครด้วย เหตุผลเรื่องการใช้ชื่อจริงนี้เป็นเพราะผู้แต่งต้องการยืนยันกับผู้อ่านว่าสิ่งที่ตนเล่าอยู่นั้นเป็นความจริง และมีหลักฐานเป็นชื่อคนหรือชื่อสถานที่จริงที่ผู้อ่านสามารถพิสูจน์ได้⁵ นอกจากนั้นแล้วในส่วนคำนำ ผู้แต่งได้สารภาพกับผู้อ่านอย่างชัดเจนว่าข้อเท็จจริงที่ได้รับการบันทึกนี้ถูกบันทึกไว้อย่างเรียบง่าย ตรงไปตรงมา และออกตัวว่าผลงานการเขียนของตนนั้นอาจไม่ตีพอ และได้เน้นหลายครั้งว่าเรื่องเล่าที่ผู้อ่านได้อ่านก็ล้วนแต่เป็นความจริง

In presenting this record of plain unvarnished facts to a generous public I feel a certain degree of diffidence and self-distrust. ...Being the truth it makes no pretensions to romance, and relating events as they occurred it has no especial reference to a moral, but to those who regard truth as stranger than fiction ...⁶

ดังนั้น การที่นักเขียนสตรีทั้ง จากออปส์ และ คราฟ เลือเขียนนวนิยายออกมาในรูปแบบของอัตชีวประวัติ เล่าเรื่องเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตของตนเอง เพราะต้องการนำเสนอให้ผู้อ่านได้ตระหนักว่าสิ่งที่พวกเธอได้ประสบมาภายใต้พันธนาการแห่งความเป็นทาสนั้น เป็นสิ่งที่เจ็บปวดทรมานซึ่งได้

⁴ Hannah Crafts, *The bondwoman's narrative*. (New York: Warner Book, 2002), pp. ix - xxxi

⁵ *ibid.*, p.xxxv.

⁶ *Ibid.*, p.4.

เกิดขึ้นจริงกับชีวิตของพวกเธอ การเขียนในรูปแบบอัตชีวประวัติเป็นการเขียนในลักษณะที่ผู้แต่งถ่ายทอดประสบการณ์ตรงของชีวิตตนเองจากการเคยเป็นทาสซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง มีเนื้อหาที่กล่าวถึงเรื่องราวชีวิตของตัวเองเป็นหลัก ผู้แต่งบอกเล่าประสบการณ์ อารมณ์ และความรู้สึกต่างๆ ที่ได้ประสบพบเจอมา และยืนยันให้เห็นว่าเรื่องราวเกี่ยวกับทาสอันแสนโหดร้ายนั้นเป็นความจริง อย่างไรก็ตาม รูปแบบและกลวิธีในการประพันธ์ของนักเขียนทั้งสองนั้นมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปแม้ว่านักเขียนทั้งคู่ต่างมีประสบการณ์ร่วมกันจากการต้องตกอยู่ในระบบทาส ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของนักเขียนแต่ละคน ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปในส่วนของรูปแบบนวนิยาย

2.1.2 นักเขียนที่มีประสบการณ์จากการเป็นคนรับใช้ที่มีพันธะสัญญาผูกมัด

นักเขียนในกลุ่มนี้ ได้แก่ แฮเรียต อี อตัมส์ วิลสัน ผู้แต่งเรื่อง *Our Nig* การที่วิลสันมีสถานภาพเป็นคนรับใช้ (Indentured Servant) ซึ่งมีข้อตกลงเป็นเครื่องผูกมัดว่าต้องทำงานให้นายจ้างตามระยะเวลาที่กำหนดจึงจะได้รับอิสรภาพ และการที่เธอเป็นสตรีผิวดำเชื้อสายแอฟริกันอเมริกัน ทำให้ชีวิตของเธอได้รับการปฏิบัติและต้องเผชิญกับอคติจากทั้งนายจ้างและสังคม ไม่แตกต่างอะไรไปจากชีวิตของทาสสตรีคนอื่นๆ ช่วงเวลาของการผลิตงานเขียนของเธอนั้น เป็นช่วงเวลาของการเกิดทาสในสหรัฐอเมริกาซึ่งประเด็นด้านอิสรภาพ เชื้อชาติและสีผิวที่ปรากฏในเรื่องกำลังเป็นประเด็นปัญหาหลักที่คนผิวดำเรียกร้อง ทำให้วิลสันเป็นหนึ่งในนักเขียนสตรีแอฟริกันอเมริกันที่มีประสบการณ์ร่วมในความรู้สึกของการที่คนผิวสีต้องถูกจองจำอิสรภาพจากนายจ้าง ทานานหนัก ถูกนายลงโทษและกลั่นแกล้ง ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ของนักเขียนในกลุ่มแรก

วิลสันเล่าเรื่องชีวิตในวัยเยาว์ของตนจากที่ถูกผู้เป็นแม่ทอดทิ้งและต้องมาทำงานอยู่กับครอบครัวคนผิวขาว ในคำนำผู้แต่งเธอได้สารภาพกับผู้อ่าน โดยขออภัยในความสามารถด้านการประพันธ์ที่ใช้ภาษาไม่สละสลวยและเขียนเหมือนผู้ไม่ได้รับการศึกษา พร้อมทั้งบอกถึงวัตถุประสงค์ในการแต่งว่าเพื่อจะนำเงินที่ได้จากการขายนวนิยายมารักษาตัวเองที่ป่วยและนำเงินมาเลี้ยงดูลูกและเช่นเดียวกันกับนักเขียนในกลุ่มแรก ในส่วนของภาคผนวกท้ายเล่มยังมีการนำจดหมายและคำยืนยันจากบุคคลต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักวิลสัน เขียนรับรองให้ผู้อ่านเชื่อว่าเรื่องราวที่ได้อ่านจบไปนั้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงและเป็นชีวิตจริงของวิลสันซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของเรื่องเล่าแบบอัตชีวประวัติที่ต้องการคำอ้างอิงหรือคำยืนยันจากบุคคลต่างๆ เพื่อสนับสนุนสิ่งที่ผู้แต่งได้นำเสนอไป จดหมายจาก มาร์กาเรตต้า ธอม (Margaretta Thom) ได้ยืนยันถึงการเป็นเด็กกำพร้าของผู้แต่ง กระทั่งต้องมาทำงานนักรักษาฟันในบ้านนายจ้าง ทำให้เธอรู้สึกชีวิตที่เป็นอยู่ในตอนนี้ก็คือการเป็นทาส

นั่นเอง She was indeed a slave, in every sense of the word; and a lonely one, too.⁷ และข้อความจากอัลลิด้า (Allida) ที่บอกว่าสุขภาพของวิลสันย่ำแย่เกินกว่าจะทำงานใดๆ ที่ต้องออกแรง ดังนั้น เธอจึงหันมาเขียนอัตชีวประวัติของตน Too sick to do domestic work, she has felt herself obliged to resort another method of procuring her bread – that of writing an Autobiography.⁸

แม้ว่าการที่ผู้แต่งจะมีสถานภาพแตกต่างออกไปจากนักเขียนในกลุ่มแรก หากแต่ความเป็นคนผิวดำและเป็นผู้หญิงซึ่งอยู่ในช่วงเวลาเดียวกันกับนักเขียนในกลุ่มแรก ทำให้นักเขียนในกลุ่มนี้มีประสบการณ์ทั้งเหมือนและแตกต่างออกไป สถานภาพคนรับใช้ทำให้วิลสันไม่ได้หลบหนีนายทาสไปสู่ตอนเหนือของประเทศเพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพอย่างเช่น จาคอปส์ และ คราฟ หากวิลสันรอเพียงเวลาที่จะหมดพันธะจากสัญญาข้อตกลงกับนายจ้างเพื่อจะได้เป็นอิสระเท่านั้น แต่การที่เกิดมา มีเชื้อสายแอฟริกันกลับเป็นตราบาปที่ทำให้ชีวิตของวิลสันได้รับการกดขี่และถูกเหยียดหยามเฉกเช่นที่ทาสผิวดำ ซึ่งเป็นนักเขียนในกลุ่มแรกได้รับ ความกดดันและความเจ็บช้ำจากการถูกดูหมิ่นทั้งจากนายจ้างที่ใช้งานเธออย่างหนัก และจากสังคมคนผิวขาวที่ดูถูกเหยียดหยามเธอ ทำให้เธอต้องเผชิญกับอคติด้านเชื้อชาติไม่ต่างไปจากนักเขียนในกลุ่มแรก ส่งผลให้งานเขียนของนักเขียนในกลุ่มนี้ได้รับการถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของอัตชีวประวัติเช่นเดียวกับนักเขียนในกลุ่มแรกซึ่งเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์จริงจากชีวิตของตนเอง ผู้แต่งได้บอกเล่าถึงสถานการณ์การเหยียดสีผิวที่เกิดขึ้นจริงในทางตอนเหนือของประเทศ อันเป็นพื้นที่ที่ผู้คนต่อต้านระบบทาส แต่แก่นแท้ที่คงอยู่นั้นคืออคติด้านสีผิวและเชื้อชาติที่ยังไม่หมดสิ้นไปจากสังคมและหัวใจของคนในแถบนี้ อันเป็นผลพวงที่ตามมาจากระบบทาส ดังเช่นจุดมุ่งหมายที่ผู้แต่งได้แสดงไว้ในชื่อเรื่องว่า *Sketches from the Life of a Free Black, in a Two-Story White House, North. Showing that Slavery's Shadows Fall Even There.*

2.1.3 นักเขียนที่ไม่มีประสบการณ์ตรงจากการเป็นทาส

รางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมที่นักเขียนสตรีผิวดำ โทนี มอร์ริสัน ได้รับ ในปี ค.ศ. 1993 นอกจากจะเป็นเครื่องการันตีความสามารถในการประพันธ์ของเธอแล้ว ยังเป็นสิ่งแสดงให้เห็นถึงความมีสำนึกต่อเชื้อชาติและสีผิวของตน เพราะเธอเป็นสตรีผิวดำชาวอเมริกันคนแรกที่ได้รับรางวัลนี้ อันเป็นผลมาจากการที่เธอได้ผลิตงานเขียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับปัญหาคนผิวดำในสังคมอเมริกันในสภาพที่คนผิวดำต้องดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางภาวะความกดดันและการกีดกันด้านสีผิวและเชื้อชาติ

⁷ Harriet E. Adams Wilson, *Our Nig*. (New York: Vintage Books, 2002), p.46.

⁸ *Ibid.*, p.137.

แม้ว่า โทนี มอริสสัน เอง จะไม่มีประสบการณ์ตรงจากการเป็นทาสหรือได้ใช้ชีวิตอยู่ใน ช่วงเวลาดังกล่าว แต่เธอก็สามารถถ่ายทอดประสบการณ์เรื่องราวชีวิตอันแสนเจ็บปวดและน่ากลัวของ ทาสที่สะท้อนอคติและความโหดร้ายในสังคมอเมริกันในช่วงยุคสมัยของการมีทาสได้อย่างน่าสะเพื่อน ใจ *Beloved* เป็นนวนิยายร่วมสมัยที่มีเนื้อหาย้อนกลับไปในช่วงเวลาแห่งการมีทาส เรื่องราวของเซท เรออร์ทาสสตรีผิวดำที่หลบหนีนายทาสมาแล้วถูกตามจับได้ ทำให้ต้องตัดสินใจฆ่าลูกวัยทารกของ ตนเองตาย เพื่อเป็นการปกป้องมิให้ลูกต้องมามีชีวิตเป็นทาสอย่างที่ตนเคยประสบมา แม้ว่า มอริสสัน จะเป็นนักเขียนคนละสมัยกับนักเขียนในกลุ่มแรกและกลุ่มที่สอง แต่เราจะพบการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ ของเธอผ่านทางเรื่องเล่าและเอกสารทางประวัติศาสตร์ต่างๆ และนำมาเขียนเป็นเรื่องราวของบรรพชน ผิวดำเหล่านั้นที่ต้องอุทิศชีวิตของตนไปให้กับระบบทาส *Beloved* ได้เค้าโครงเรื่องมาจากชีวิตจริง ของทาสในอดีต คือ มาร์กาเรต การ์เนอร์ (Margaret Garner) ทาสสตรีที่หลบหนีจากนายทาสผิวขาว จากรัฐเคนตักกีไปที่รัฐโอไฮโอในปี ค.ศ. 1851 พร้อมกับลูกๆ ของเธอ แต่เมื่อเธอถูกจับได้เธอจึง พยายามฆ่าตัวตายพร้อมกับฆ่าลูกๆ ของเธอ เพราะไม่ยอมให้ลูกต้องไปเป็นทาส แต่ความสำเร็จของ เธอก็ทำได้เพียงการปกป้องลูกโดยการปลิดชีพได้เพียงคนเดียว ส่งผลให้เธอต้องติดคุก

การเรียนรู้ประวัติศาสตร์เหล่านี้เป็นแหล่งข้อมูลที่ทำให้ มอริสสัน สามารถเชื่อมโยงตัวตนใน ปัจจุบันของเธอเข้ากับเหตุการณ์ในอดีต และถ่ายทอดเรื่องราวออกมาเป็นนวนิยายที่มีความโดดเด่นใน การประพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นการใช้เทคนิคแมจิคอล เรียลลิซึม (Magical Realism) ในการดำเนินเรื่อง การใช้ความเหนือจริง การสลับเวลาไปมาในการเล่าเรื่อง อีกทั้งยังมีประเด็นเนื้อหาในนวนิยายที่แม้จะ เป็นเรื่องราวของทาสที่ได้จบลงไปแล้ว แต่ผลจากระบบทาสยังได้ส่งผลกระทบต่อคนผิวดำในสังคม อเมริกันมานานนับกว่าร้อยๆ ปี อดีตด้านเชื้อชาติและสีผิวที่เคยปรากฏอยู่ในสังคมระบบทาสเมื่อหลาย ร้อยปีที่ผ่านมานั้น ก็ยังคงเป็นปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นอยู่ในสังคมปัจจุบัน ทำให้ *Beloved* ได้รับรางวัล พูลิตเซอร์ สาขานวนิยาย ในปี ค.ศ. 1988 เป็นอีกรางวัลหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าแม้ว่าผู้แต่งจะไม่ได้มี ประสบการณ์ตรงจากการเป็นทาส แต่จากการเรียนรู้ และการมีจิตสำนึกร่วมต่อความเป็นทาส ทำให้ผู้ แต่งสามารถรังสรรค์เรื่องเล่าเกี่ยวกับทาสในอดีตออกมาในรูปแบบของนวนิยายร่วมสมัยได้อย่าง งดงาม

แม้ว่านักเขียนทั้ง 4 คน จะถูกจัดกลุ่มที่มีความแตกต่างกันไปด้านการมีประสบการณ์ เกี่ยวกับทาส แต่ในความแตกต่างเหล่านี้ก็มีจุดร่วมที่เหมือนกันทั้งหมด คือ นักเขียนทุกคนที่ได้รับการ คัดเลือกมาเป็นนักเขียนสตรีที่มีเชื้อสายแอฟริกันอเมริกัน และมีจิตสำนึกร่วมกันในเรื่องระบบทาส แต่ แตกต่างออกไปขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเขียนแต่ละคน นักเขียนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ตรงจาก การเป็นทาส และมีประสบการณ์จากการเป็นคนรับใช้ที่มีพันธะสัญญาผูกมัด เป็นกลุ่มที่มี

ประสบการณ์ร่วมกัน ได้สัมผัสและใช้ชีวิตอยู่ในช่วงเวลาประวัติศาสตร์ของระบบทาสอย่างแท้จริง ทำให้วิธีการถ่ายทอดความรู้สึก รวมทั้งเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับทาสออกมานั้น ผู้ประพันธ์ใช้อัตชีวประวัติ (Autobiography) ของตนเองเป็นตัวแทนในการสื่อสารกับผู้อ่าน ให้ผู้อ่านทราบว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทาสที่กำลังอ่านอยู่นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆ และเกิดกับตัวผู้ประพันธ์เอง ผู้อ่านได้เห็นถึงความรุนแรงของระบบทาสจากประสบการณ์ตรงของผู้แต่งทำให้ผู้อ่านเชื่อและกระตุ้นให้ผู้อ่านร่วมกันต่อต้านระบบทาสให้หมดไปมากที่สุด แต่สำหรับนักเขียนในกลุ่มสุดท้ายที่ไม่มีประสบการณ์ตรงจากการเป็นทาสนั้น นักเขียนในกลุ่มนี้จึงต้องอาศัยการอ่านเอกสาร หนังสือ การศึกษาประวัติศาสตร์ และการฟังเรื่องเล่าต่างๆ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลและสังสมเป็นประสบการณ์เกี่ยวกับทาสทางอ้อม ผลงานที่นักเขียนกลุ่มนี้สร้างสรรค์ขึ้นจึงออกมาในรูปแบบของนวนิยาย หรือเรื่องแต่ง ที่อาศัยข้อมูลเบื้องต้นเป็นวัตถุดิบในการเขียนงานออกมาให้มีความแยบยลไปกับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับทาส

2.2 รูปแบบของนวนิยาย

นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับทาสมืดดำและแต่งโดยนักเขียนแอฟริกันอเมริกันนั้น มีประวัติความเป็นมาเริ่มตั้งแต่ช่วงที่ระบบทาสได้ถือกำเนิดขึ้น การแบ่งช่วงเวลานี้มีความหลากหลายแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับเหตุผลของนักเขียนหรือนักวิจารณ์ ซึ่งไม่ได้มีกฎเกณฑ์การแบ่งอย่างชัดเจนตายตัว แต่ทั้งหมดก็คาบเกี่ยวอยู่ระหว่างช่วงเวลาก่อนการเลิกทาส และ หลังการเลิกทาส

2.2.1 วิวัฒนาการและขนบของเรื่องเล่า

เบอร์นาร์ด ดับเบิลยู เบลล์ (Bernard W. Bell) ได้แบ่งช่วงเวลาสำหรับวรรณกรรมแอฟริกันอเมริกัน ไว้ 2 ช่วงเวลา ได้แก่ 1. นวนิยายช่วงก่อนสงครามกลางเมือง (ค.ศ. 1853 - 1865) 2. นวนิยายช่วงหลังสงครามกลางเมือง (ค.ศ. 1865 - 1902)⁹

ประเด็นเรื่องการศึกษา สิทธิสตรี การเลิกทาส และการค้าขายเป็นประเด็นหลักในสังคมอเมริกันที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ในช่วงก่อนสงครามกลางเมืองหรือก่อนการเลิกทาส งานของนักเขียนมืดดำที่ออกมาในช่วงนี้เป็นงานของทาสที่สามารถหลบหนีไปสู่อิสรภาพได้และได้รับการเผยแพร่ในช่วงหลังจากเริ่มมีการหลบหนีของทาส ทาสที่หลบหนีได้สำเร็จและพอจะมีความรู้อ่านออกเขียนได้จะเขียนบันทึกชีวประวัติเรื่องราวชีวิตของตนที่เกี่ยวกับชีวิตที่ผ่านมาซึ่งต้องตกอยู่ใต้ความกดดันและต้องทรมานกับระบบทาส อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีกฎหมายห้ามมิให้ทาสรู้หนังสือและห้ามสอนหนังสือ

⁹ Bernard W. Bell, *The Afro-American novel and its tradition*. (Massachusetts: University of Massachusetts Press, 1989), p. 37.

ให้กับทาส แต่เรื่องเล่าจากทาสที่ได้รับการเผยแพร่ในช่วงนี้ก็มักกล่าวถึงวิธีที่ทาสแอบได้รับการศึกษา โดยเฉพาะจากสตรีผิวขาวผู้ใจดีผู้ลักลอบสอนหนังสือให้กับทาสและเด็กๆ ผิวดำ จากนั้นทาสจะใช้วิธีการพยายามเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นจากการที่ทาสถูกจำกัดการเรียนรู้ จึงทำให้วรรณกรรมที่ออกมาในช่วงก่อนการเลิกทาสมีจำนวนน้อย วรรณกรรมที่ได้รับการตีพิมพ์ในช่วงนี้ เช่น *Brown's Clotel: or the President's Daughter: A Narrative of Slave Life in the United States* ซึ่งได้รับการเผยแพร่ในปี ค.ศ.1853 และ *Frank Webb's The Garies and Their Friends* ปี ค.ศ.1857 วรรณกรรมทั้งสองเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ในลอนดอน ประเทศอังกฤษ สาเหตุที่ด้อยตีพิมพ์ในอังกฤษนั้นเป็นเพราะไม่มีสำนักพิมพ์ใดกล้าที่จะนำเรื่องของทาสออกมาเผยแพร่ เพราะเกรงว่าจะเป็นการส่งเสริมให้มีการล้มล้างระบบทาสซึ่งขัดแย้งกับรัฐบาลในช่วงนั้น อย่างไรก็ตาม ยังมีอัตชีวประวัติของทาสสตรีผิวดำผู้หนึ่งที่ถือว่าเป็นนวนิยายเรื่องแรกของนักเขียนผิวดำที่ได้รับการตีพิมพ์ในอเมริกาในยุคนั้น คือ *Our Nig* นั่นเอง ตีพิมพ์ขึ้นในทางตอนเหนือของอเมริกา ซึ่งกระแสการต่อต้านระบบทาสและความไม่เท่าเทียมทางสีผิวได้เกิดขึ้นแล้ว จึงทำให้เริ่มมีการเผยแพร่งานเขียนของนักเขียนผิวดำ งานเขียนที่ออกมาในช่วงนี้เป็นงานเขียนในเชิงอัตชีวประวัติที่ถ่ายทอดประสบการณ์จริงของผู้เขียน มีโครงเรื่องเกี่ยวกับการหลบหนีและแสวงหาอิสรภาพ บอกเล่าเรื่องราวชีวิตทาสที่ถูกกระทำจากนายทาสและระบบทาส อันเป็นแรงผลักดันมาสู่การหลบหนี ผู้แต่งกล่าวถึงความโหดร้ายของนายทาส ความรู้สึกเจ็บปวด และความทุกข์ทรมานในการเป็นทาส รวมทั้งความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวในการตัดสินใจหลบหนี เรื่องเล่าจากทาสผิวดำมักจะกล่าวถึงประสบการณ์อันเลวร้ายของระบบทาสที่ตนเคยได้รับ ผู้ประพันธ์มีประสบการณ์จริง เช่น เป็นทาสที่ได้รับอิสรภาพแล้ว และใช้นวนิยายเป็นเครื่องมือในการเปิดเผยถึงความโหดร้ายของระบบทาสและนายทาสที่มักจะตัดสินคุณค่าของทาสว่าไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นเพียงวัตถุ หรือสัตว์ เนื้อหาของเรื่องเล่าจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นจริง และเล่าเรื่องในประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทาส ผู้ประพันธ์มักจะระบุไปในชื่อเรื่องของนวนิยายว่าแต่งโดยใคร เช่น "Written by Herself" ¹⁰

สำหรับนวนิยายที่แต่งขึ้นในช่วง ค.ศ.1865 - 1902 ซึ่งเป็นช่วงหลังสงครามกลางเมืองที่ประเด็นเกี่ยวกับสำนักความรักชาติ การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม และจักรวรรดินิยมเป็นที่ได้รับความนิยม แต่สำหรับคนผิวดำในอเมริกาแล้ว ช่วงเวลานี้เป็นระยะเวลาของการที่คนผิวดำได้รับเสรีภาพทางการเมืองในระยะเวลาเพียงสั้นๆ เป็นภาวะแห่งความทุกข์ยาก การทำงานแลกกับค่าจ้างรายวัน กฎหมายอันไม่เป็นธรรมแก่คนดำ และการถูกกดขี่จากอคติด้านสีผิว ถึงแม้ว่าระบบทาสจะถูกล้มเลิก

¹⁰ Lucinda MacKethan, *Genres of Southern literature* [Online]. North Carolina State University: 2004. Available from: <http://www.southernspaces.org/contents/2004/mackethan/5b.v2.htm> [2006. January 12]

ไป แต่วรรณกรรมที่ออกมาในช่วงนี้ยังคงมีเนื้อหาที่บอกเล่าถึงความเป็นจริงที่คนผิวดำถูกกระทำทั้งจากในอดีตและส่งผลมาสู่ปัจจุบัน ผู้แต่งพยายามรื้อฟื้นถึงอดีตและรากเหง้าของตน รูปแบบของงานเขียนจึงเป็นการผสมผสานระหว่างสีสันของวัฒนธรรมแอฟริกัน ภาษาถิ่น จาก และตัวละครที่ผสมระหว่าง American Romanticism และ Realism ¹¹

อย่างไรก็ตาม ยังคงมีนวนิยายที่แต่งขึ้นหลังจากช่วงหลังสงครามกลางเมือง เป็นนวนิยายร่วมสมัย (Contemporary Afro-American Novel) หรือเรื่องเล่าเกี่ยวกับทาสแบบใหม่ (Neo Slave Narrative) ซึ่งเป็นการนำรูปแบบของเรื่องเล่าเกี่ยวกับทาสในช่วงก่อนสงครามกลางเมืองมาเล่าใหม่อีกครั้ง โดยสอดแทรกประเด็นทางการเมืองและสังคมเข้าไปในเรื่อง ผู้ประพันธ์ที่เป็นนักเขียนร่วมสมัยบางคนยังใช้การดำเนินเรื่องย้อนกลับไปในช่วงเวลาประวัติศาสตร์ของยุคการค้าทาส มีโครงเรื่องเกี่ยวกับบุคคลหรือเหตุการณ์ที่วนเวียนกลับมาอย่างผิดยุคผิดสมัย มีบทกระแสนักของตัวละครที่นำมาจากชีวประวัติของทาส และนำเรื่องเล่าเกี่ยวกับทาสกลับมาทบทวนและตีความใหม่ ¹² อาทิเช่น นวนิยายเรื่อง *Beloved*

สำหรับนวนิยายที่จะทำการวิเคราะห์ทั้ง 4 เรื่อง ซึ่งแต่งโดยนักเขียนสตรีผิวดำเชื้อสายแอฟริกัน-อเมริกัน (African American) ที่แต่งขึ้นในช่วงเวลาของยุคค้าทาส (1619-1865) หรือมีการดำเนินเรื่องย้อนกลับไปในช่วงเวลาดังกล่าว โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทาส และมีตัวละครเอกเป็นทาสสตรีอยู่จำนวน 4 เล่ม ได้แก่ *The Bondwoman's Narrative* ของ แฮนนา คราฟ (Hannah Crafts) *Our Nig; or, Sketches From the Life of a Free Black* ของ แฮเรียต อี อัดัมส์ วิลสัน (Harriet E. Adams Wilson) *Incidents in the Life of a Slave Girl* ของ แฮเรียต จาคอบส์ (Harriet Jacobs) และ *Beloved* ของ โทนี มอร์ริสัน (Toni Morrison) นั้น นวนิยายสามเรื่องแรกจัดอยู่ในช่วงก่อนสงครามกลางเมือง ที่ใช้รูปแบบของอัตชีวประวัติ ส่วนนวนิยายเรื่อง *Beloved* นั้นเป็นนวนิยายร่วมสมัย ซึ่งนวนิยายแต่ละเล่มนั้นมีกลวิธีในการประพันธ์แตกต่างกันออกไป ดังนี้

2.2.2 นวนิยายเกี่ยวกับทาสสตรีผิวดำโดยนักเขียนผิวดำ

สำหรับการวิเคราะห์รูปแบบของนวนิยายทั้ง 4 เล่ม ในที่นี้จะใช้กลวิธีในการประพันธ์เป็นตัวกำหนดความแตกต่างของรูปแบบนวนิยาย โดยแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ นวนิยายเชิงอัตชีวประวัติ

¹¹ Bell, *The Afro-American novel and its tradition*, p.56.

¹² Lucinda MacKethan, *Genres of Southern literature* [Online]. North Carolina State University: 2004. Available from: <http://www.southernspaces.org/contents/2004/mackethan/5b.v2.htm> [2006. January 12]

(Autobiography) ได้แก่เรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* เรื่อง *The Bondswoman's Narrative* และเรื่อง *Our Nig; or, Sketches From the Life of a Free Black* และนวนิยายที่แต่งขึ้นในช่วงปัจจุบัน ซึ่งเป็นนวนิยายร่วมสมัยโดยมีเหตุการณ์เกี่ยวกับทาสผิวดำ (Neo Slave Narrative) ได้แก่ และ *Beloved* ทั้งนี้ นวนิยายแต่ละประเภทยังมีรายละเอียดที่แตกต่างกันออกไป แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นและเกี่ยวกับทาสสตรีผิวดำก็ตาม และเพื่อจะให้เห็นภาพรวมกว้างๆ ของนวนิยายทั้งหมดว่ามีลักษณะร่วมหรือต่างกันอย่างไร ในส่วนต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร การเล่าเรื่องและการใช้เทคนิคต่างๆ ตามลำดับต่อไปนี้

2.2.2.1 โครงเรื่อง

Incidents in the Life of a Slave Girl จัดเป็นนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติ (Autobiography) ที่มีเนื้อหากล่าวถึงชีวิตที่เคยตกเป็นทาสของผู้ประพันธ์คือ แฮเรียต จาคอปส์ ผู้ประพันธ์ได้ชี้แจงไว้ตั้งแต่ย่อหน้าแรกในบทนำของเรื่อง โดยกล่าวว่าผู้อ่านอย่างตรงไปตรงมาว่า เรื่องที่กำลังจะอ่านต่อไปนี้ไม่ใช่เรื่องแต่ง แต่ผู้ประพันธ์สมมุติชื่อตัวละคร และชื่อสถานที่ขึ้นมาแทนชื่อของตนเอง ซึ่งเป็นจุดหนึ่งที่แตกต่างออกไปจากขนบของนวนิยายประเภทนี้

Reader be assured this narrative is no fiction. ... I have concealed the names of places, and given persons fictitious names. I had no motive for secrecy on my own account, but I deemed it kind and considerate towards others to pursue this course.¹³

นอกจากนี้ ผู้แต่งได้บอกอย่างชัดเจนในส่วนของปกเรื่องด้วยว่าเธอได้สร้างตัวละคร ลินดา เบรนท์ (Linda Brent) ให้เป็นตัวแทนของผู้แต่งในการดำเนินเรื่อง Harriet Jacobs writing a s Linda Brent ซึ่งการใช้ชื่อสมมุติเป็นส่วนที่ต่างออกไปจากขนบของนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติที่มักจะใช้ชื่อตัวละครและชื่อสถานที่เป็นชื่อจริงตามประวัติศาสตร์ เพื่อต้องการแสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าสิ่งที่ผู้อ่านอ่านอยู่เป็นเรื่องจริง สามารถสืบค้นและหาหลักฐานมาอ้างอิงได้เพื่อความน่าเชื่อถือของเรื่องราว

แต่เมื่อศึกษาในส่วนของโครงเรื่องนั้น พบว่าโครงเรื่องของ *Incidents in the Life of a Slave Girl* มีลักษณะตรงตามขนบของเรื่องเล่าประเภทนี้ คือโครงเรื่องได้เสนอเรื่องราวชีวิตทาสสตรีผิวดำที่ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อค้นหาตัวตน ปกป้องตนเองและเพื่ออิสรภาพ ลินดา (Linda) พยายามหลบหนีจากนาย

¹³ Jacobs, *Incidents in the life of a slave girl*. p.xvii.

ทาสผิวขาวโหดร้าย โดยใช้วิธีหลบซ่อนนานนับสิบๆ ปี บนห้องใต้หลังคาที่เล็กและมีด ขณะเดียวกันเธอก็ไฝฝืนที่จะเป็นผู้หญิงที่ได้รับความรักและมีสิทธิ์ที่จะรักชายที่เธอเลือก เช่นเดียวกับที่ต้องการเป็นมารดาผู้สามารถเลี้ยงลูกได้ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและอบอุ่น ผู้แต่งได้ชี้ให้ผู้อ่านได้เห็นถึงสภาวะทางจิตใจของทาสสตรีที่ได้รับการกระทำทารุณจากนายทาสผู้ชาย และนำเสนอความสัมพันธ์อันขัดแย้งระหว่างทาสกับนายทาสซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เธอต้องการหนีไปสู่อิสรภาพ

การเปิดเรื่องเป็นไปตามขนบของเรื่องเล่าจากทาส (Slave Narrative) ที่บอกถึงชีวิตตนเองในวัยเด็ก แต่ต่างกันตรงที่ลินดาอยู่ร่วมกับครอบครัวของตนเองภายในไร่ของนายทาส จนกระทั่งแม่และนายหญิงเสียชีวิตไปทำให้สมาชิกในครอบครัวต้องกระจัดกระจายพรากจากกันเพราะถูกยกให้เป็นมรดกของญาติๆ ของนายหญิง ลินดาตกมาเป็นกรรมสิทธิ์ของด็อกเตอร์ฟลินท์ (Dr. Flint) นายทาสผู้มากด้วยศรัทธาและพยายามจะล่วงละเมิดทางเพศเธอหลายครั้ง เธอจึงแก้ปัญหาด้วยการเลือกจะมีความสัมพันธ์กับทนายความผิวขาวผู้ที่ดีเธออย่างดีและสัญญาว่าจะมอบอิสรภาพให้กับเธอ จนเธอมีลูกกับเขา 2 คน ซึ่งแน่นอนว่าลูกที่เกิดมาต้องสืบทอดทายาทการเป็นทาสจากลินดา ต่อมาเธอถูกส่งไปอยู่กับลูกชายของด็อกเตอร์ฟลินท์ เธอได้พยายามหนีเป็นครั้งแรกแต่ก็ผิดพลาดถูกจับได้และถูกลงโทษ หลังจากนั้นเธอก็ไม่ย่อท้อต่อการพยายามหลบหนีครั้งแล้วครั้งเล่า จนที่สุดลินดาก็ได้ที่ซ่อนตัวที่ปลอดภัยซึ่งเป็นห้องใต้หลังคาเล็กๆ ติดกับกระเบื้องบ้านของยาย เธอใช้ชีวิตอดสู้อุบลๆ ซ่อนๆ อยู่ในนั้นเป็นเวลา 7 ปี จนได้รับอิสรภาพจากการที่เจ้านายคนใหม่และเพื่อนของเธอช่วยกันไถ่ตัวเธอ

ในเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* โครงเรื่องเสนอให้เห็นภาวะความยากลำบากในชีวิตของทาสสตรีผิวดำ ที่ต้องทุกข์ทรมานทั้งกายและใจจากระบบทาส ตีแผ่ความโหดร้ายของนายทาสและคนผิวขาวบางกลุ่ม รวมทั้งพ่อค้าทาสที่ตามล่าเพื่อจับทาสไปขาย และเอ่ยถึงความเห็นอกเห็นใจและการให้ความช่วยเหลือระหว่างทาสสตรีด้วยกันจนประสบความสำเร็จในการได้รับอิสรภาพ ซึ่งถือว่าเป็นโครงเรื่องตามขนบของนวนิยายเกี่ยวกับทาส หากแต่มุ่งเน้นไปที่ทาสสตรีผิวดำที่เป็นตัวเอกของเรื่อง และมีโครงเรื่องย่อยที่แอบซ่อนอยู่ในโครงเรื่องใหญ่อีกชั้น ซึ่งเป็นเรื่องราวของการถูกตามไล่ล่าของลูกผสมที่ถูกเปลี่ยนตัวให้เป็นลูกของนายตั้งแต่แรกคลอด เมื่อความลับเปิดเผยเธอก็ถูกตามล่าเพื่อนำไปขายเป็นทาส

ช่วงแรกของเรื่องผู้แต่งนำเสนอภาพของแสนนาหรือตัวของผู้เขียนเองที่เติบโตขึ้นมาอย่างเด็กที่ไร้คุณค่า ไม่รู้ว่ามีพ่อแม่เป็นใคร ไม่มีใครมาอบรมสั่งสอนและให้ความรัก จนกระทั่งเติบโตและเริ่มทำงานได้จึงเป็นที่ต้องการของคนอื่นๆ จากนั้นโครงเรื่องย่อยก็ซ้อนขึ้นมาโดยปมปัญหาถูกสร้างขึ้นเมื่อนายหญิงที่มีความลับอยู่กับตัวโดยไม่มีใครล่วงรู้ว่าเธอเป็นลูกของทาส แต่ตอนเกิดถูกเปลี่ยนตัวกับลูกของนายทาสที่เสียชีวิตไป นายหญิงผู้นี้เข้ามาในคุกหาสนนที่แสนนาทำงานรับใช้อยู่เพื่อแต่งงานกับนาย

ทาสของเธอ แต่แล้วเมื่อความลับของนายหญิงถูกมิสเตอร์แทรปล่วงรู้เข้า เขาก็ต้องการจับเธอไปขาย แขนนาทราบเรื่องจึงต้องการพานายหญิงหนี เรื่องราวดำเนินต่อไปแสดงให้เห็นถึงความยากลำบากของทาสสตรีสองคนในการหลบหนี การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่แล้วก็ถูกมิสเตอร์แทรปจับตัวได้ซึ่งเป็นจุดวิกฤตของเรื่อง สุดท้ายนายหญิงจึงหาทางออกโดยการฆ่าตัวตายเพื่อละทิ้งปัญหาทุกอย่างจากการต้องกลับไปเป็นทาส แต่เรื่องราวของแขนนายยังคงดำเนินต่อไป ขณะที่เธออยู่ระหว่างทางเมื่อถูกนำตัวไปขาย เกวียนที่นั่งไปก็เกิดพลิกคว่ำ เมื่อฟื้นขึ้นมา ก็พบว่าตนเองมาอยู่กลับมิชเฮนรี่ สตรีฟิวชาวผู้มีน้ำใจแต่ไม่สามารถเลี้ยงแขนนาไว้ได้เนื่องจากคำสัญญาที่เคยให้ไว้กับพ่อผู้มอดิตเป็นนายทาสที่เหี้ยมโหด จากนั้นมิชเฮนรี่จึงยกแขนนาให้กับครอบครัววิลเลอร์ ตลอดเวลาที่แขนนาใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวใหม่เธอก็ถูกกลั่นแกล้งและทำงานหนักสารพัด จนที่สุดสิ่งที่ทำให้ทนไม่ได้ คือ เธอถูกบังคับให้แต่งงานกับทาสผิวดำที่เธอไม่รู้จัก แขนนาจึงตัดสินใจที่จะหนีขึ้นไปทางตอนเหนือเพื่อให้ได้รับอิสรภาพ เรื่องจบลงอย่างมีความสุขเมื่อแขนนาหนีได้สำเร็จได้รับอิสรภาพและใช้ชีวิตใหม่อยู่ในชุมชนคนผิวดำกับแม่และสามีของเธอ

แม้ว่าผู้แต่งจะกล่าวไว้ว่านี่คือบันทึกประสบการณ์ในการเป็นทาสของเธอ แต่ใช้ลักษณะของโครงเรื่องแบบละครประโลมโลก (Melodrama) ที่มีการมุ่งเน้นการดำเนินเรื่องให้มีความตื่นเต้นเร้าใจ โดยมีได้ดำเนินถึงความเป็นเหตุเป็นผลให้เนื้อเรื่องมีความน่าเชื่อถือมากนัก โดยเน้นไปที่ความบังเอิญของเหตุการณ์เป็นตัวทำให้เกิดปัญหาหรือการคลี่คลายของเหตุการณ์ ในทางตรงกันข้ามโครงเรื่องแบบประโลมโลกนี้กลับมุ่งเน้นไปที่การเร้าอารมณ์ของผู้อ่าน โดยทำให้ให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกรู้สึกสงสาร สุขสันต์หรือสยของขวัญอยู่ตลอดเวลา กับตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่อง โครงเรื่องดำเนินไปอย่างง่าย ๆ แสดงความขัดแย้งระหว่างฝ่ายธรรมะกับอธรรม แต่สุดท้ายฝ่ายธรรมะก็จะได้รับชัยชนะ ส่วนฝ่ายคนชั่วก็จะถูกลงโทษ ตัวละครดีได้รับการตอบแทน ตัวละครชั่วได้รับบทเรียนและการถูกความร้ายกาจที่ตนเองได้เคยก่อไว้ย้อนกลับมาทำโทษตนเอง เนื้อเรื่องจบลงอย่างมีความสุข (Happy Ending)

เหตุการณ์แห่งความบังเอิญเกิดขึ้นหลายครั้งตลอดทั้งเรื่อง ไม่ว่าจะเป็น ระหว่างการหลบหนีของแขนนาและนายหญิง พวกเขาได้ไปขออาศัยค้างคืนที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งเจ้าของบ้านใจดีกับพวกเขา แต่ตักตักมีญาติของเจ้าของบ้านมาพักค้างคืนด้วย ซึ่งญาติผู้นี้ก็คือมิสเตอร์แทรปนั่นเอง ซึ่งแขนนาและนายหญิงพบเข้าโดยบังเอิญที่บ้านหลังนั้น ทั้งสองคนไม่แน่ใจว่ามิสเตอร์แทรปเห็นเธอทั้งคู่หรือไม่ พอตักตักทั้งคู่จึงหนีออกมา เนื้อเรื่องดำเนินต่อไปและเฉลยในภายหลังว่ามิสเตอร์แทรปเห็นพวกเขาทั้งคู่ และออกอุบายจนตามจับตัวแขนนาและนายหญิงได้

การตัดสินใจฆ่าตัวตายของนายหญิงที่มีปัญหากับมิสเตอร์แทรป เป็นการจบโครงเรื่องเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของแขนนา ผู้ประพันธ์ใช้ความบังเอิญของเหตุการณ์อีก

ครั้งเพื่อเสมือนเป็นการเริ่มต้นเรื่องใหม่ให้กับตัวละครแฮนนา แฮนนาถูกจับขึ้นเกวียนไปกับมิสเตอร์แทรป และ พ่อค้าแซตเดอเลอร์ เพื่อไปยังตลาดขายทาส แต่เกิดอุบัติเหตุขึ้นระหว่างทางทำให้เกวียนพลิกคว่ำ เมื่อเธอฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตนนอนอยู่บนเตียงอย่างดี มีคนที่เธอไม่รู้จักมาคอยดูแล มีอาหารดีๆ ให้กิน ซึ่งคนที่ช่วยเหลือเธอไว้คือ มิสซิสเฮนรี สตรีผิวขาวผู้มีจิตใจโอบอ้อมอารี ส่วนเรื่องราวของมิสเตอร์แทรป พ่อค้าขายทาสที่อยู่ในเกวียนก็ถูกละไปในตอนนี้ และเรื่องกลับมาให้ความสำคัญของตัวละครเอกอีกครั้ง แฮนนาได้เจอกับป่าเฮ็ดตี้ ผู้เคยแอบสอนหนังสือให้เธอ จนถูกทางการลงโทษ ขอให้ความรู้กับทาสผิวดำ ป่าต้องย้ายออกจากหมู่บ้านโดยที่แฮนนาก็ไม่รู้ว่ามีป่าเฮ็ดตี้ช่วยแฮนนาหลบหนีไปสู่อิสรภาพได้สำเร็จ

แม้กระทั่งตอนจบของเรื่อง ก็เห็นการจงใจทำตามสูตรของนิยายประโลมโลกและนวนิยายเจ้าอารมณ์ (Sentimental Novel) ที่แสดงให้เห็นว่าความซื่อสัตย์และความดีงามจะเอาชนะตัวละครที่โชคร้ายได้ ป่าเฮ็ดตี้ ส่งแฮนนาขึ้นเรือเพื่อไปยังทางตอนเหนือ แฮนนา รู้สึกเป็นหนี้ชีวิตป่าเฮ็ดตี้อีกครั้ง ขณะที่อยู่บนเรือเธอได้ยินคนคุยกันถึงเรื่องมิสเตอร์แทรปเกี่ยวกับงานของเขาที่เกี่ยวตามล่าคนที่หนีเรือสายแอฟริกัน และคอยเปิดโปงความลับเหล่านี้ จากนั้นก็จะจับและจับคนเหล่านี้ไปสู่ตลาดค้าทาส ครั้งล่าสุดมิสเตอร์แทรปได้ไปสืบความลับของครอบครัวหนึ่งที่นายทาสมีความสัมพันธ์กับทาสของตนจนมีลูก นายทาสสัญญากับทาสผู้นี้ว่าหากเขาตาย ทรัพย์สินทั้งหมดจะตกเป็นของเธอ และเธอกับลูกชายก็จะได้รับอิสรภาพ แต่เมื่อเขาตายไป น้องชายของเขาทราบเรื่องและอยากได้มรดก จึงจ้างมิสเตอร์แทรปให้มาทำลายสัญญาการปลดปล่อยทาสและจับเอาทาสหญิงและลูกไปขาย แต่แล้วลูกชายของทาสก็มาแก้แค้น ยิงมิสเตอร์แทรปสิ้นใจตาย ส่วนแฮนนาเองก็มาถึงตอนเหนือของอเมริกา และได้รับอิสรภาพ เธอปลูกบ้านหลังเล็กๆ อยู่ในชุมชนของคนผิวดำ และเปิดโรงเรียนเพื่อสอนหนังสือให้เด็กๆ ผิวดำในชุมชน เพื่อเป็นการตอบแทนและระลึกถึงป่าเฮ็ดตี้ เธอได้พบกับแม่ของเธอโดยบังเอิญหลังจากพยายามสืบหาต่างๆ และอยู่ด้วยกันในบ้านหลังนั้น ที่ก่อนหน้านี้แฮนนาเคยบอกผู้อ่านว่าเธอไม่รู้เรื่องราวใดๆ เกี่ยวกับแม่ของเธอเลย ซึ่งนับว่าเป็นความบังเอิญเพื่อให้เธอได้พบกับแม่เพื่อเติมเต็มการจบลงของเรื่องอย่างมีความสุข

นอกจากมีการใช้โครงเรื่องแบบประโลมโลก และนวนิยายเจ้าอารมณ์แล้ว ยังพบการนำ อานุภาพ (Motive) เกี่ยวกับการสลับลูกมาใช้ในเนื้อเรื่องเพื่อเพิ่มอรรถรสของนวนิยายและสร้างความ เป็น Melodrama ให้กับเนื้อเรื่องโดยเล่าถึงนายหญิงคนแรกของแฮนนาที่เป็นลูกผสม แม่ของนายหญิง เป็นทาสผิวดำ และเมื่อคลอดเธอออกมา ลูกของเลดี้ที่เป็นนายเสียชีวิต ทาสที่ช่วยทำคลอดจึงนำลูกของชูซานซึ่งก็คือตัวนายหญิงเองมาเปลี่ยนให้เป็นลูกของเลดี้ ความลับนี้ถูกบันทึกไว้ในกระดาษซึ่งมี คนรู้เรื่องอยู่เพียงไม่กี่คนแม้กระทั่งตัวนายหญิงเองก็ไม่รู้ เข้าใจว่าตนเองเป็นลูกของเลดี้ และมีพ่อเป็น คนผิวดำเจ้าของที่ดินผู้ร่ำรวยมาตลอด กระทั่งเมื่อเธอเติบโตขึ้น มิสเตอร์แทรปซึ่งเป็นทนายความ

ประจำครอบครัวผู้อาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกัน มาขออนายหญิงแต่งงาน แต่ถูกปฏิเสธ เขารู้สึกเสียหน้า และพยายามแก้แค้น จนกระทั่งไปพบหลักฐานการเกิดของเธอที่ซ่อนอยู่

ผู้แต่งใช้กลวิธีการประพันธ์โดยใช้การนำเนื้อเรื่องแบบกอทิก (Gothic) ผสมผสานเข้ากับ โครงเรื่องแบบประโลมโลกและเร้าอารมณ์ จนกลายมาเป็นเรื่องแต่งที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับทาส การใช้เรื่องแบบกอทิกนี้ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความลึกลับน่าสะพรึงกลัว มีฉากเป็นบ้านผีสิงซึ่งผู้แต่งได้ใช้คุณลักษณะเด่นเป็นตัวแทนของบ้านผีสิงซึ่งแสนน่าทึ่งน่ากลัวเป็นทาสรับใช้ผู้นี้ เนื้อเรื่องของนวนิยายกอทิกจะเป็นเรื่องแห่งความเศร้าโศก ลึกลับ มีเสียงปีศาจจากโชตรวนอยู่ในบ้านที่ถูกจองจำไว้ ผู้แต่งก็ใช้ต้นสนเดนเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความโหดร้ายของระบบทาสและเป็นต้นไม้ผีสิงที่ทาสหลายคนต้องมาหลังเสือดรดลงที่โคนต้นไม้ หรือถูกแขวนคอ นายทาสจะนำกิ่งก้านของต้นนี้มาใช้ในการเขียนตีทาสของตนอย่างโหดร้าย การนำเรื่องแบบกอทิกมาผสมเข้ากับเรื่องของทาส ทำให้เห็นถึงการที่ผู้แต่งได้เปรียบเทียบความเป็นมาของระบบทาสและชีวิตของผู้ที่ตกเป็นทาสว่ามีความสลดหดหู่ และเต็มไปด้วยความเศร้าโศกลึกลับ

ดังนั้น การที่ผู้แต่งใช้รูปแบบการดำเนินเรื่องแบบอัตชีวประวัติซึ่งเป็นชีวิตจริงของผู้ประพันธ์ที่เป็นทาส โดยมีลักษณะของนวนิยายสอดแทรกอยู่ เช่นการทำให้เหตุการณ์ในเนื้อเรื่องเต็มไปด้วยความบังเอิญ และการผูกเรื่องแบบกอทิก มาเป็นสีสันให้กับนวนิยายเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์ใช้ลักษณะของนวนิยายที่สอดแทรกความสนุก น่าติดตาม เป็นกลวิธีในการโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านผิวดำหันมาเปิดใจอ่านงานของนักเขียนผิวดำบ้าง ส่วนประเด็นเนื้อหาสาระเกี่ยวกับเรื่องทาสซึ่งเป็นประเด็นที่มีความเข้มข้นและรุนแรง ทำให้ผู้อ่านบางคนหลีกเลี่ยงที่จะไม่รับรู้สาระสำคัญของสิ่งเหล่านี้ ดังนั้น การใช้รูปแบบของนวนิยายที่มีความสนุกสนานตื่นเต้น จึงช่วยทำให้เรื่องที่เข้าใจยากเป็นเรื่องที่น่าทำความเข้าใจ และช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจระบบทาสมากขึ้น ส่วนการใช้กลวิธีการนำเรื่องแบบกอทิกเข้ามาผูกเรื่องทำให้อ่านได้รับรู้ถึงความน่ากลัวโหดร้ายและรุนแรงของระบบทาสที่เกิดขึ้นกับผู้แต่งและเป็นสิ่งที่มีอยู่จริงในสังคม เนื้อเรื่องแบบกอทิกสะท้อนความน่าสะพรึงกลัวอันคล้ายปีศาจของระบบทาสที่เต็มไปด้วยความมืดมัวของความเชื่อและอคติที่เกี่ยวกับทาสและคนผิวดำในสังคม

ส่วนนวนิยายเรื่อง *Our Nig* ผู้ประพันธ์ใช้รูปแบบของโครงเรื่องแบบเร้าอารมณ์ นำเสนอชีวิตของเด็กหญิงลูกผสมกำพร้าแม่ เพราะถูกแม่ผิวดำทอดทิ้งไว้กับครอบครัวของนายผิวดำ ทำให้เธอต้องกลายเป็นคนรับใช้ในบ้านจนกว่าจะครบระยะเวลาตามกำหนด เนื้อเรื่องเล่าย้อนไปถึงชีวิตของแม่ของฟราดาที่เป็นหญิงผิวดำ ยากจน และไร้ที่พึ่งพิง ต่อมาเธอแต่งงานกับชายผิวดำที่หลุดพ้นออกมาจากการเป็นทาส แต่สามีก็มาจากเธอไปด้วยโรคภัย แม่ของฟราดาแต่งงานใหม่กับชายผิวดำซึ่งรังเกียจลูกผสมของเธอ เขาจึงวางแผนให้เธอนำลูกไปทิ้งไว้กับครอบครัวคนผิวดำเพื่อที่จะได้ไม่

ต้องเป็นภาระในการย้ายถิ่นฐานไปตั้งต้นชีวิตใหม่ ฟราโดจึงกลายมาเป็นเด็กรับใช้ของครอบครัวเบลม็องท์ เนื้อเรื่องดำเนินต่อไปให้เห็นถึงสภาพชีวิตและชะตากรรมของเด็กหญิงลูกผสมที่ต้องทำงานหนัก ถูกลงโทษ และถูกสังคามภายนอกทำร้ายด้วยอคติเกี่ยวกับสีผิวและเชื้อชาติ จนกระทั่งเธอหลุดพ้นจากการเป็นคนรับใช้ที่ครอบครัวเบลม็องท์เนื่องจากหมดสัญญาการจ้าง เธอจึงออกไปใช้ชีวิตอย่างอิสระในสังคมเพื่อแสวงหาตัวตนของตนเอง สิ่งที่เราค้นพบก็คือโลกที่เต็มไปด้วยการทำงานหนักและความเจ็บป่วยเรื้อรังที่เป็นของแถมติดตัวเธอมาจากในอดีต เธอได้แต่งงานกับชายผิวดำที่เป็นผู้ต่อต้านระบบทาส แต่ก็มาทิ้งและตายจากเธอไป เหลือเพียงฟราโดกับลูกที่ต้องอยู่ต่อสู้นานี้กันต่อไป อย่างไรก็ตามการจบเรื่องของ *Our Nig* นั้น แตกต่างไปจากการจบเรื่องใน *The Bondswoman's Narrative* ที่จบอย่างมีความสุข แต่ *Our Nig* จบลงอย่างเรื่องในแนวสัจนิยม คือ ตัวละครและเหตุการณ์ต่างๆ ยังคงดำเนินไปตามความเป็นจริงของชีวิต อยู่ในโลกของความเป็นจริงที่มีทั้งสุขสมหวัง หรือต้องต่อสู้กับชีวิตของตนเองต่อไป

ส่วน *Beloved* จัดเป็นนวนิยายแบบใหม่ที่มีลูกเล่นและเทคนิคในการนำเสนอที่ต่างออกไปจากนวนิยายเรื่องอื่นที่กล่าวมา โครงเรื่องในเรื่องได้นำเสนอโศกนาฏกรรมแห่งชีวิตของเซทเธอร์ (Sethe) อดีตทาสผิวดำที่หนีออกมาจากรั้วและได้รับอิสรภาพในที่สุด แต่ประสบการณ์และความทรงจำในอดีตได้ย้อนกลับมาทำลายชีวิตของเธอ จนกระทั่งไม่เหลือตัวตน ไม่มีอนาคต และเป็นเหตุให้เกิดการก่อโศกนาฏกรรมตามมาภายหลัง โดยการฆ่าลูกของตนเอง เพราะความรักของแม่ที่มีต่อลูกอย่างมหาศาล ไม่ต้องการให้ลูกต้องไปมีชีวิตเป็นทาสอย่างที่เธอเคยเป็น

การดำเนินเรื่องเริ่มต้นจากเวลาในปี 1873 หลังสิ้นสุดสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกา เผยให้เห็นถึงการหลบหนีของเซทเธอร์และลูกๆ เซทเธอร์วางแผนเพื่อหนีจากนายทาสผิวขาวที่เต็มไปด้วยความทารุณ โหดร้ายแห่งไร่ สวีท โฮม (Sweet Home) ในรัฐเคนตักกี (Kentucky) หลังจากที่เธอถูกข่มขืนจากหลานของนายทาสขณะที่เธอกำลังตั้งครรรภ์อยู่ ณ ไร่สวีท โฮมนี้เซทเธอร์ได้เข้ามาอยู่เป็นทาสตั้งแต่อายุได้ 13 ปี เพื่อมาแทนเบบี้ ซุกส์ (Baby Suggs) ที่เพิ่งได้รับการซื้อตัวจากลูกชายให้ได้รับอิสรภาพ ในการหลบหนีเซทเธอร์ได้ส่งตัวลูกทั้ง 3 คนของเธอไปอยู่ที่บ้านเบบี้ ซุกส์ ผู้เป็นแม่สามีของเธอ ในซานเมืองซินซินเนติ (Cincinnati) โดยทาง Underground Railroad ส่วนเธอพร้อมสามีและทาสคนอื่นๆ จะหนีตามไปที่หลัง เซทเธอร์นัดกับแฮลลี (Halle) สามีของเธอให้มาเจอกันเพื่อจะหนีไปพร้อมกัน แต่แล้วสามีของเธอและทาสชายคนอื่นๆ ในไร่ก็ล้มเหลวจากการหลบหนี บางคนถูกจับได้และถูกนำไปขายต่อ หรือบางคนถูกยิงตาย ส่วนแฮลลี่ยาตัวไปอย่างไม่ทราบชะตากรรม ตัวของเซทเธอร์เองในระหว่างที่หนีเธอดังท้องใกล้คลอด ต้องประสบกับความทุกข์ลำบากมากมาย ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวดด้านร่างกาย จิตใจ ความหิว และเจ็บท้องใกล้คลอด เธอให้กำเนิดเดนเวอร์ (Denver) ลูกสาวคนสุดท้ายในเรือที่แม่น้ำโอไฮโอ (Ohio) โดยได้รับความช่วยเหลือจากหญิงรับใช้ผิวขาวคนหนึ่งที่กำลัง

เดินทางไปซื้อผ้ากำมะหยี่เป็นของขวัญให้กับตนเอง เมื่อเซทเธอร์เดินทางมาถึงบ้านของเบบี้ ชูกส์ เธอได้เจอกับลูกๆ และได้มีประสบการณ์จากการเป็นมนุษย์ที่มีอิสรภาพได้เพียงไม่กี่วัน นายจ้างผิวขาวก็ตามมาจับตัวเธอและลูกๆ อีกครั้ง สถานการณ์ตอนนี้สร้างความลำบากใจให้กับเซทเธอร์อย่างมาก เธอจะต้องเลือกระหว่างการกลับไปเผชิญกับชะตากรรมเดิมๆ อันเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานของการเป็นทาสพร้อมกับลูกๆ ทั้ง 4 คน หรือเลือกที่จะไปใช้ชีวิตในคุกฐานเป็นฆาตกรปกป้องลูกไม่ให้ต้องไปเป็นทาส สุดท้ายเธอเลือกจะเป็นฆาตกรฆ่าลูกตนเองเพราะไม่ต้องการให้ลูกไปเป็นทาส และต้องได้รับความทรمانอย่างที่เธอเคยได้รับมา เวลาผ่านไป 18 ปี เซทเธอร์ออกมาจากคุกและพยายามทำทุกอย่างเพื่อจะลบล้างความทรงจำอันเจ็บปวดในอดีตของเธอซึ่งไม่ได้ง่ายอย่างที่ตั้งใจ วันหนึ่งบีเลเฟด์ (Beloved) วิญญาณลูกสาวคนโตของเธอที่ถูกเซทเธอร์ฆ่าปาดคอ ได้กลับมาหาเซทเธอร์พร้อมกับแรงอาฆาต เพื่อมาทวงชีวิตในอดีตที่หายไปของเธอคืน ขณะเดียวกันเซทเธอร์ก็พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อเอาใจบีเลเฟด์ เพื่อขอชดใช้อดีตให้กับลูกที่เป็นที่รักของเธอ และเพื่อบอกถึงสาเหตุที่เธอต้องฆ่าบีเลเฟด์ไป ในอดีต บีเลเฟด์เริ่มเข้ามาทำลายความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว กีดกันเดนเวอร์ (Denver) และพอล ดี (Paul D.) ให้ออกไปจากชีวิตของเซทเธอร์ และทำลายชีวิตของเซทเธอร์ทีละน้อยๆ จนเซทเธอร์ล้มป่วยลง เดนเวอร์ไม่อาจทนทนดูแม่อยู่ในสภาพนี้ได้ จึงออกไปขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านและเริ่มทำงานเพื่อนำอาหารมาจุนเจือคนในครอบครัว สุดท้ายเมื่อชาวบ้านมาช่วยกันปราบผี บีเลเฟด์ก็หายตัวไปอย่างลึกลับขณะที่กำลังตั้งครรภิโดยไม่มีวันหวนกลับมาอีกเลย

โครงเรื่องของนวนิยายทั้ง 4 เล่ม มีความหลากหลายแตกต่างกันไป แต่ล้วนก็แสดงให้เห็นถึงชะตาชีวิตของทาสสตรีผิวดำตั้งแต่เด็กจนโตที่ต้องประสบกับความทุกข์ยากของชีวิตต่างๆ นานาจากระบบทาส ซึ่งความทุกข์ยากเหล่านี้สังคมกระแสหลักของคนขาวเป็นผู้หยิบยื่นอคติด้านสีผิว ชนชั้นและเพศ ให้กับตัวละครเหล่านี้ทั้งสิ้น จนในที่สุดแล้วทำให้ตัวละครไม่สามารถจะทนรับสภาพการถูกกดขี่ข่มเหงได้ทำให้ต้องหลบหนีไปสู่อิสรภาพ แต่เมื่อได้รับอิสรภาพแล้วความทรงจำในอดีตอีกทั้งอคติความเชื่อจากคนผิวขาวยังตามมาทำลายชีวิตของตัวละครแต่ละตัว

2.2.2.2 แก่นเรื่อง

นวนิยายทั้ง 4 เรื่องมีแก่นเรื่องที่ต้องการนำเสนอภาพลักษณ์ของทาสสตรีผิวดำทั้งในขณะที่เป็นทาสและหลุดพ้นจากการเป็นทาส ซึ่งต้องเผชิญกับอคติด้านสีผิว อคติด้านชนชั้น และ อคติทางเพศ จากนายทาสและคนในสังคมกระแสหลัก ซึ่งเป็นประสบการณ์อันโหดร้ายที่ตัวละครได้ประสบมา และยังคงถูกประสบการณ์ในอดีตดังกล่าวตามหลอกหลอน แม้จะได้รับอิสรภาพแล้วก็ไม่สามารถจะลบภาพอดีตอันเจ็บปวดนั้นได้ สตรีผิวดำเหล่านี้ยังคงต้องดำเนินชีวิตอยู่ในโลกแห่งเสรีภาพท่ามกลางอคติด้านสีผิว ชนชั้น และเพศ ที่ยังคงอยู่ในสังคม

ในเรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* นั้น ผู้แต่งได้นำเสนอแก่นเรื่องที่เป็นปัญหา ประเด็นหลักของทาสสตรี ได้แก่ การพยายามปกป้องลูกและครอบครัวของทาสสตรีที่เป็นแม่เพื่อให้ได้รับอิสรภาพจากการตกเป็นทาส และสะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของทาสสตรีที่ได้รับผลกระทบจากอคติทางเพศของสังคมที่มองว่าทาสสตรีเป็นสมบัติของนายทาส และนายทาสสามารถจะจัดการอย่างไรกับพวกเธอก็ได้ อันนำมาสู่การถูกคุกคามทางเพศจากนายทาส ซึ่งประเด็นเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตของทาสสตรี ผู้แต่งใช้ปัญหาความขัดแย้งทางด้านการถูกคุกคามทางเพศของลินดา กับนายทาสคือดอกเตอร์ฟลินท์มาเป็นปัญหาที่ผลักดันให้ตัวละครหลบหนีไปสู่อิสรภาพ แต่การหลบหนีไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด เมื่อการหนีของลินดาต้องคำนึงถึงการที่เธอต้องการจะให้ลูกๆ ได้รับอิสรภาพเช่นเดียวกันกับเธอ ขณะเดียวกันเธอก็ถูกนายทาสติดตามอย่างไม่เลิกว และนายทาสยังนำลูกๆ ของเธอมาเป็นตัวต่อรองให้ลินดาเปิดเผยตนเองจากที่หลบซ่อน และเมื่อลินดาได้รับอิสรภาพแล้ว เธอได้เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ อันเป็นเหมือนการได้แสวงหาตัวตนและได้เรียนรู้จักกับโลกภายนอก แต่คำตอบที่ลินดาได้รับก็ยังคงเป็นสิ่งที่มืดมัวสำหรับชีวิตของคนผิวดำอยู่เช่นเคย เพราะเธอได้เรียนรู้ว่าโลกภายนอกยังหนาแน่นไปด้วยอคติต่อคนผิวดำ ทั้งอคติด้านสีผิวและชนชั้น ที่เป็นสิ่งที่ทำให้คนผิวดำถูกสังคมดูถูก กดขี่ และไม่ได้รับการยอมรับให้มีความเท่าเทียมในความเป็นมนุษย์

เรื่อง *The Bondswoman's Narrative* สิ่งผู้แต่งต้องการนำเสนอคือภาพลักษณ์ของทาสสตรีผิวดำซึ่งต้องเผชิญกับอคติด้านสีผิว อคติด้านชนชั้น และ อคติทางเพศ จากนายทาสและจากพ่อค้าทาส โดยผู้แต่งได้นำเสนอประเด็นการที่ทาสถูกตามล่าจากพ่อค้าทาส ประสบการณ์จากการเป็นทาสที่ได้รับความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวดทางใจ และประสบการณ์ในการหลบหนีของทาสอันเป็นผลมาจากการที่ทาสไม่สามารถทนกับความโหดร้ายของนายทาสได้ นอกจากนั้นในเรื่องยังแสดงถึงความเห็นอกเห็นใจและการให้ความช่วยเหลือระหว่างทาสสตรีด้วยกัน

ใน *Our Nig* ผู้แต่งนำเสนอแก่นของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของคนผิวดำที่แม้จะไม่ได้เป็นทาส แต่อคติแห่งสีผิวและชนชั้น ก็ยังคงส่งผลให้สตรีผิวดำเหล่านี้ต้องมีชีวิตที่ทุกข์ทรมานไม่ต่างไปจากชีวิตของการเป็นทาสในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมกับการทำงานหนักและมีปัญหากับนายจ้างที่โหดร้าย อันนำมาซึ่งปัญหาความเจ็บป่วยเรื้อรัง นอกจากนั้นแล้ว ผู้แต่งยังได้เสนอแก่นเรื่องของความรักที่แม่มีให้กับลูก การที่ฟราโดถูกแม่ของตนเองทอดทิ้งนั้น ทำให้เธอได้เข้าใจถึงความยากลำบากในการมีชีวิตอยู่ของเด็กกำพร้าที่มีผิวสี ดังนั้น เมื่อเธอมีลูก เธอจึงพยายามทำหน้าที่แม่อย่างดีที่สุด เพื่อไม่ให้ลูกที่มีผิวสีเช่นเธอต้องถูกสังคมซ้ำเติมจากการที่เป็นเด็กกำพร้าไร้พ่อ ฟราโดทำงานหนักและเลี้ยงลูกด้วยตนเอง ทำหน้าที่ทั้งพ่อและแม่ในคนเดียวกัน ลมหายใจที่มีอยู่ในทุกๆ วันก็เพื่อลูกของเธอ

สำหรับแก่นเรื่องของ *Beloved* ผู้แต่งได้นำประเด็นการที่สตรีผิวดำที่ได้รับอิสรภาพแล้ว แต่ยังคงถูกเรื่องราวในอดีตจากการเป็นทาสที่ต้องเผชิญกับอคติด้านสีผิว ชนชั้น และอคติทางเพศตามหลอกหลอนจนทำให้ไม่สามารถดำรงชีวิตในปัจจุบันได้อย่างอิสระ และยังได้แสดงให้เห็นถึงชีวิตหลังได้รับการปลดปล่อยของทาสสตรี และบอกเล่าประสบการณ์ในอดีตอันเจ็บปวดของทาสผ่านทางความทรงจำของตัวละคร ผู้แต่งยังได้นำเสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรักของแม่ที่มีต่อลูกและต้องการจะปกป้องให้ลูกไม่ต้องมีชีวิตที่ไปเกี่ยวข้องกับและทรมาณกับระบบทาส ถึงแม้ว่าวิถีทางในการปกป้องลูกของเธอนั้นจะโหดร้ายในสายตาของคนทั่วไปก็ตาม

จากแก่นเรื่องที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่าอคติทางด้านสีผิว ชนชั้น และเพศ ที่สังคมมีต่อสตรีผิวดำนั้น นอกจากทำให้ทาสสตรีรู้สึกเป็นทุกข์ เจ็บปวดกับชีวิตในความเป็นทาสแล้วนั้น ยังมีผลให้ทาสสตรีผิวดำรู้สึกถูกทำลายศักดิ์ศรี สิทธิความเป็นมนุษย์ หมดความภาคภูมิใจ รวมถึงหมดความสำนึกในการเกิดมาเป็นคนผิวดำ ดังนั้น ผู้ประพันธ์จึงได้นำเสนอทางออกที่จะทำให้นักผิวดำสามารถเอาชนะกับอคติด้านต่างๆ ได้ และสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยแฮเรียต จาคอบส์ ได้เสนอทางออกไว้ใน *Incidents in the Life of a Slave Girl* ว่า คนผิวดำจะต้องยืนหยัดในสิทธิที่ตนเองพึงมีพึงได้ และในที่สุดคนดำและคนผิวสีก็จะสามารถหลุดพ้นจากการถูกกดขี่ข่มเหงได้

I was resolved to stand up for my rights, ... Let every colored man and woman do this, and eventually we shall cease to be trampled under foot by our oppressors.¹⁴

ส่วนในนวนิยายเรื่อง *Beloved* โทนี มอร์ริสัน ได้เสนอทางออกของการที่คนดำจะเอาชนะกับอคติต่างๆ ของคนผิวขาวได้ โดยนำเสนอผ่านทางคำสอนของเบบี ซูกส์ ซึ่งสอนให้คนดำชำระล้างจิตใจจากเรื่องเดิมๆ ในอดีตและให้เป็นคนใหม่ที่รักตนเอง รักร่างกายของตนในทุกๆ ส่วนที่คนขาวไม่เคยให้ความสำคัญ ไม่ว่าจะป็นให้รักผิวน้ำที่เคยถูกคนขาวเหยียดสีผิว ให้รักดวงตาของตนที่เคยถูกคว่ำไปจากคนขาว ให้รักแผ่นหลังที่คนขาวเคยถลกหนังของพวกเขาไป ให้รักมือที่เคยถูกผูกมัด ให้รักใบหน้าที่คนดำมองว่าอัปลักษณ์ ให้รักปากที่ไม่เคยมีใครสนใจจะฟังสิ่งที่คนดำพูดหรือกรีดร้องระบายความเจ็บปวด ให้ชูคอให้สูงไว้จากเดิมที่เคยถูกล่ามไว้ด้วยโซ่ อย่ายอมก้มศีรษะให้ใคร และให้รักอวัยวะภายในต่างๆ ที่คนขาวเคยนำไปให้สัตว์กิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้คนดำรักหัวใจของตนเอง

¹⁴ *ibid.*, p.199.

Love it. Love it hard. Yonder they do not love your flesh. They despise it. They don't love your eyes; they just as soon as picked em out. No more do they love the skin on your back. Yonder they flay it. And O my people they do not love your hands. Those they only use, tie, bind, chop off and leave empty. Love your hands! Love them. Raise them up and kiss them. Touch others with them, pat them together, stroke them on your face ' cause they don't love that either. You got to love it, you! And no, they ain't in love with your mouth. Yonder, out there, they will see it broken and break it again. What you say out of it they will not heed. What you scream from it they do not hear. What you put into it to nourish your body they will snatch away and give you leavins instead. No, they don't love your mouth. You got to love it. This is flesh I'm talking about here. Flesh that needs to be loved. Feet that need to rest and to dance; backs that need support; shoulders that need arms, strong arms I'm telling you. And O my people, out yonder, hear me, they do not love your neck unnoosed and straight. So love your neck; put a hand on it, grace it, stroke it and hold it up. And all your inside parts that they'd just as soon as slop for hogs, you got to love them. The dark, dark liver – love it, love it and the beat and beating heart, love that too. More than eyes or feet. More than lungs that have yet to draw free air. More than your life holding womb and your life-giving private parts, hear me now, love your heart.¹⁵

นอกจากการยืนยันในสิทธิของตนและรักตนเองแล้ว เหนือสิ่งอื่นใดที่คนผิวดำจะเอาชนะอคติด้านสีผิว ชนชั้น และเพศได้ ยังต้องอยู่ที่การให้ความร่วมมือและสามัคคีช่วยเหลือซึ่งกันและกันของคนดำด้วยกัน เพราะหากคนผิวดำไม่รักกัน และทอดทิ้งกันเองแล้ว ก็เป็นเรื่องยากและเหน็ดเหนื่อยหากคนดำเพียงคนเดียวลุกขึ้นมาต่อต้านและอ้างสิทธิความเสมอภาคจากคนในสังคมกระแสหลัก ดังที่เป็นบทเรียนให้ผู้อ่านได้เห็นถึงชัยชนะและความล้มเหลวของตัวละครในเรื่อง เหตุการณ์ที่ลินดา ใน *Incidents in the Life of a Slave Girl* ไม่ได้รับอนุญาตให้ร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกับคนผิวขาว ดังนั้นเธอจึงส่งอาหารเข้าไปทานในห้องพัก แต่ลูกเรือผิวขาวก็ไม่ต้องการนำอาหารไปเสิร์ฟคนดำเช่นเธอถึงในห้องเพราะถือว่าลูกเรือไม่ได้ถูกจ้างมาให้บริการคนดำ นอกจากนั้น คนใช้ผิวดำที่ตามนายของพวกเขาในเรือก็รวมกันประท้วงลินดาที่เธอได้รับการเสิร์ฟอาหารในห้องพักในช่วงแรก แต่พวกเขากลับได้รับการปฏิบัติที่ต่าง

¹⁵ Toni Morrison, *Beloved*. (London: Vintage, 1997), pp.88-89.

ออกไป ลินดาคิดว่าแทนที่พวกคนใช้มีผิวสีเหล่านี้จะมาไม่พอใจเธอ พวกเขาควรจะไม่พอใจถูกเรื่อมากกว่าที่คนผิวสีอย่างพวกตนนั้นไม่ได้รับการยอมรับและเคารพในสิทธิความเสมอภาคให้เท่าเทียมกับคนขาว แต่พวกเขากลับยอมรับกับสิ่งที่สังคมกระแสหลักกำหนดมาให้กับคนดำว่าต้องทานอาหารในห้องครัวเท่านั้น แทนที่จะมาไม่พอใจคนผิวดำด้วยกันเองที่พยายามปกป้องสิทธิให้พวกของตน the colored servants ought to be dissatisfied with *themselves*, for not having too much self-respect to submit to such treatment.¹⁶

เซทเธอร์ ใน *Beloved* ต้องมีชีวิตที่ล้มเหลวเพราะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนในชุมชนตั้งแต่ตอนแรก เนื่องจากคนในชุมชนอิจจาในโชคชะตาของเบบี้ ซูกส์ และรับไม่ได้กับการที่เธอมีสภาพชีวิตที่อยู่เหนือชั้นพื้นฐานของคนดำด้วยกัน อีกทั้งยังมีครอบครัวที่พร้อมหน้าพร้อมตา ทำให้คนดำเหล่านั้นไม่ช่วยเหลือครอบครัวของเบบี้ ซูกส์ เมื่อนายทาสและคนขาวตามมาจับตัวเซทเธอร์และลูกถึงในหมู่บ้านแต่ก็ไม่มีใครจะมาเตือนพวกเขา โศกนาฏกรรม ต่างๆ จึงเกิดขึ้นกับครอบครัวของเบบี้ ซูกส์ แต่ในตอนท้ายของเรื่องเมื่อเอลลารวบรวมกลุ่มสตรีผิวดำจำนวน 30 คนในชุมชนไปช่วยเหลือเซทเธอร์เพื่อขับไล่บีบีเลฟต์ ก็ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ คลี่คลายลง หากคนดำในชุมชนให้ความช่วยเหลือและเห็นอกเห็นใจกับครอบครัวของเซทเธอร์ตั้งแต่ครั้งแรก ละทิ้งอคติที่มีต่อคนดำด้วยกันไป เหตุการณ์อันเศร้าสลดและความสูญเสียก็จึงไม่เกิดขึ้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่านวนิยายทั้ง 4 เรื่อง มีแก่นเรื่องที่แตกต่างกันออกไป แต่ล้วนเกี่ยวข้องกับประเด็นอคติทางด้านสีผิว ชนชั้น และเพศ ที่สังคมมีต่อสตรีผิวดำ อันส่งผลให้สตรีผิวดำที่เป็นตัวละครเอกมีชีวิตที่เจ็บปวดกับความเป็นทาสซึ่งถูกเหยียดหยามสิทธิในความเท่าเทียมของความเป็นมนุษย์ และถูกกระทำจากการที่เกิดมาเป็นผู้หญิงซึ่งสังคมได้ช่วยโอกาสกระทำย่ำยีซ้ำเติมลงไปอีก อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอทางออกที่จะทำให้สตรีผิวดำสามารถเอาชนะกับอคติด้านต่างๆ ได้ และสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขโดยคนผิวดำจะต้องยืนยันในสิทธิที่ตนเองพึงมีพึงได้ และต่อสู้เรียกร้องสิทธิด้วยกันเป็นกลุ่มคณะ เสียงเพียงเสียงเดียวของผู้หญิงผิวดำดังไม่เพียงพอที่จะทำให้สังคมกระแสหลักหันมารับฟังและปรับเปลี่ยนความคิดที่มีต่อชนกลุ่มน้อยในสังคมอย่างพวกเขา

¹⁶ Jacobs, *Incidents in the life of a slave girl*. p.199.

2.2.2.3 ตัวละคร

ตัวละครเอกต่างๆ จากนวนิยายทั้ง 4 เรื่อง เป็นตัวละครทั้งที่เป็นตัวแทนจำลองมาจากตัวจริงของผู้ประพันธ์ซึ่งผู้ประพันธ์มีประสบการณ์โดยตรงจากนวนิยายที่แต่งขึ้น และตัวละครที่เป็นตัวละครเอกซึ่งถูกสร้างขึ้นตามลักษณะของนวนิยาย สำหรับตัวละครในแบบแรกนั้น ผู้ประพันธ์เล่าเรื่องที่ผ่านมาของตนเองโดยใช้ตัวละครเอกเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวของชีวิตที่ผ่านมาของตนเอง

ลินดา ใน *Incidents in the Life of a Slave Girl* ถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นตัวแทนของผู้แต่ง ซึ่งจากคอปส์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในส่วนของบทนำว่าเธอใช้ชื่อตัวละครรวมทั้งชื่อสถานที่ที่ปรากฏในเรื่องเป็นชื่อที่ตั้งขึ้นใหม่ เพราะนึกถึงผู้ที่ถูกอ้างอิง อีกทั้งผู้แต่งยังกล่าวถึงความเจ็บปวดในการต้องกลับไปเขียนและระลึกถึงเรื่องราวความเป็นทาสของตนในอดีต ดังนั้นการที่ผู้แต่งสมมติชื่อตัวละครเอกขึ้นมาแทนชื่อจริงของตนเองซึ่งตรงกันข้ามกับขนบของเรื่องเล่าแบบอัตชีวประวัติของทาสนั้น เป็นเพราะผู้แต่งไม่ต้องการให้ตนเองกลับไปเจ็บปวดกับเหตุการณ์ในอดีตอีกครั้ง เป็นการใช้จ่ายเงินจากการเพื่อปกป้องความรู้สึกของตนเองมิให้ถูกตอกย้ำกับการที่เคยถูกนายทาสล่วงละเมิดทางเพศ ดังนั้นเธอจึงสร้างตัวละครขึ้นมาแทนที่การกล่าวถึงตนเองโดยตรง ลินดาเป็นทาสหญิงที่ต้องต่อสู้กับการถูกคุกคามทางเพศของนายทาส ในวัยเด็กลินดาเป็นเสมือนเด็กทั่วไปที่มีความร่าเริงสดใส อยู่ในโลกแห่งความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา I was born a slave; but I never knew it till six years of happy childhood had passed away.¹⁷ เธอรู้ตัวว่าชีวิตของเธอต้องถูกนำมาสู่วงจรชีวิตของทาสสตรีที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการระบายความใคร่และตัณหาของนายทาส ทาสที่เกิดมายิ่งสวย ก็จะเป็นอันตรายกับตนเอง ลินดาารู้สึกอึดอัดกับการที่ต้องเกิดมาเป็นทาสและยังเป็นเพศหญิง เพราะนั่นหมายถึงชีวิตที่ยากลำบากเพิ่มมากขึ้นจากการต้องถูกนายทาสมาเกี่ยวพาราสีหรือหนักถึงขั้นคุกคามทางเพศ

If God had bestowed beauty upon her, it will prove her greatest curse. That which commands admiration in the white woman only hastens the degradation of the female slave.¹⁸

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าชีวิตของลินดาจะต้องทนทุกข์อยู่กับการเป็นทาส แต่ ลินดา เป็นตัวละครที่เต็มเปี่ยมไปด้วยสำนึกแห่งความเป็นแม่ เธอยอมที่จะทำทุกๆ อย่างเพื่อให้ลูกๆ ของเธอปลอดภัย

¹⁷ Ibid., p.1.

¹⁸ Ibid., p.28.

และมีชีวิตที่ดีขึ้น การพยายามทำให้ลูกและตนเองหลุดพ้นจากระบบทาสเป็นความพยายามสูงสุดในชีวิตของผู้หญิงผิวดำตัวเล็กๆ คนหนึ่งเช่นเธอ

Whatever slavery might do to me, it could not shackle my children. If I fell a sacrifice, my little ones were saved. It was well for me that my simple heart believed all that had been promised for their welfare. It is always better to trust than to doubt.¹⁹

ในเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* มีการสร้างตัวละครแบบเข้าแบบ หรือตัวละครตามขนบ (Stock Character) ผู้อ่านสามารถแบ่งแยกลักษณะของตัวละครได้อย่างง่ายดาย ตัวละครไม่มีมิติความซับซ้อนของจิตใจหรือการกระทำ ตัวร้ายจะมีลักษณะที่เต็มไปด้วยความหยาบช้ำ น่าเกลียด น่ากลัว ไม่มีความดีปะปนอยู่ในตัว เป็นตัวละครที่ไร้ศีลธรรม ส่วนตัวละครดี ก็จะเป็นคนน่าสงสาร เป็นตัวแทนแห่งความดีความบริสุทธิ์ที่ถูกกลั่นแกล้งจากตัวละครฝ่ายร้าย อย่างเช่น การบรรยายลักษณะของนายหญิงที่พอจะทำให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาได้ถึงโชคชะตาอันไม่ค่อยจะดีนักที่ตัวละครต้องประสบต่อไปในเรื่อง

She was a small brown woman, with a profusion of wavy curly hair, large bright eyes, and delicate features with the exception of her lips which were too large, full, and red. She dressed in very good taste and her manner seemed perfect but for an uncomfortable habit she had seeming to watch everybody as though she feared them or thought them enemies. ... she was haunted by a shadow or phantom apparent only to herself, and perhaps even the more dreadful for that.²⁰

ตัวละคร แอนนา ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าเป็นตัวผู้ประพันธ์นั่นเอง เพราะเป็นตัวละครเอกที่ใช้ชื่อเดียวกันกับผู้ประพันธ์ซึ่งเป็นลักษณะอย่างหนึ่งตามขนบของนวนิยายเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับชีวิตทาสในเชิงอัตชีวประวัติ แอนนาเป็นทาสหญิงที่มีบุคลิกของความร่าเริงแจ่มใส มองโลกในแง่ดี แต่ด้วยการที่เธอต้องตกอยู่ในระบบทาสจึงทำให้เธอต้องมีชีวิตอย่างมีดมน โดยพื้นฐานแล้วแอนนามีลักษณะของตัวละครที่เล็งเห็นคุณค่าในตัวตนของตนเอง แม้ชีวิตของทาสวนเวียนอยู่กับวงจรการถูกซื้อขาย การ

¹⁹ Ibid., p.123.

²⁰ Crafts, *The bondwoman's narrative*, p.27.

ทำงานหนัก ไม่ต่างไปจากเครื่องจักรหรือสัตว์เลี้ยงที่ดำเนินไปภายใต้อำนาจและการครอบครองของนายจ้าง เสรีภาพที่ที่ทาสโยยหาดูเหมือนจะเป็นเพียงเรื่องฝันเฟื่อง และบางครั้งต้องแลกมาด้วยความตาย สำหรับแชนนาแล้วแม้ชีวิตของเธอจะลำบากยากทุกข์เพียงใด แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่เธอจะตัดสินใจหาทางออกให้กับชีวิตด้วยการฆ่าตัวตายเพื่อให้หลุดพ้นจากสังคมนีโหดร้าย สิ่งหนึ่งที่ทำให้เธอมีชีวิตอยู่ได้คือ ความหวัง

"Slaves were slaves to him, and nothing more. Practically he regarded them not as men and women, but in the same light as horses or other domestic animals. ... Of course I had nothing to expect from him, yet "where there's a will there's a way." ²¹

โลกของทาสมิได้มีแต่เพียงความโหดร้ายเท่านั้น แม้ตลอดชีวิตที่ผ่านมาของแชนนาจะถูกกระทำร้าย จำคุก และพรัดพรากจากคนที่ตนรัก แต่เธอไม่ได้ยอมพ่ายแพ้จมจมไปกับความมืดมนของชีวิต เธอพยายามมองโลกในแง่ดี หากคำตอบและทางออกให้กับตนเองว่าจะมีชีวิตอยู่อย่างไรเพื่อให้ตนเองมีความสุขในระบบทาสอันเลวร้าย เธอยอมรับกับโชคชะตาและมองสิ่งที่เป็นอยู่อย่างเข้าใจ เชื่อมมั่นในความดี และความฝันของตน

"The life of a slave at best is not a pleasant one, but I had formed a resolution to always look on the bright side of things, to be industrious, cheerful, and true-hearted, to do some good though in an humble way, and to win some love if I could. "I am a slave" thus my thoughts would run. "I can never be great, nor rich; I cannot hold an elevated position in society, but I can do my duty, and be kind in the sure and certain hope of an eternal reward. {"} ²²

นอกจากแชนนาจะเป็นตัวละครที่เล็งเห็นคุณค่าในการมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองแล้ว เธอยังทำตัวให้มีคุณค่า มีชีวิตอยู่เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เธอแสดงความปรารถนาดีช่วยเหลือทาสผิวดำ รวมทั้งเด็ก ๆ ที่มีปัญหาทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ สิ่งที่ได้รับตอบแทนกลับมานั้นคือ ความรัก และการ

²¹ Ibid., p.6.

²² Ibid.,p.16.

ได้รับความไว้วางใจ ซึ่งทำให้แอนนา รู้สึกว่าแม้จะเป็นเพียงทาส แต่เธอก็ได้ทำตัวให้เป็นประโยชน์และมีคุณค่ากับคนรอบข้าง

"...I grew older, and was enable to manifest my good intentions, not so much by words, as a manner of sympathy and consideration for every one, I was quite astonished to see how much I was trusted and confided in, I was made the repository of secrets, and how the weak, the sick, and the suffering came to me for advice and assistance. Then the little slave children were almost entirely confided to my care. I hope that I was good and gentle to them; for I pitied their hard and cruel fate very much, and used to think that, notwithstanding all the labor and trouble they gave me, if I could so discharge my duty by them that in their lives I should be amply repaid."²³

เมื่อแอนนาได้รับฟังเรื่องราวและความทุกข์ทั้งหมดของนายหญิง เธอเกิดความรู้สึกสงสารอย่างเช่นที่มนุษย์ทั่วไปฟังจะมี เธอลืมไปถึงสถานภาพที่แตกต่างระหว่างนายทาสกับทาส มีเพียงสิ่งเดียวที่อยู่ในใจของเธอก็คือ ความต้องการที่จะหยิบยื่นความเห็นอกเห็นใจและให้ความช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

"...I forgot that moment the disparity in our conditions, and that I approached and spoke to her as though she had been my sister or a very dear friend, but sorrow and affliction and death make us all equal, ... save her if I could. "²⁴

เมื่อนายหญิงมาขอคำปรึกษาจากแอนนา เธอได้เอ่ยออกไปอย่างเจียมตัว เธอรู้ว่าเธออยู่ในสถานภาพที่ต่ำกว่า ทาสไม่ควรให้คำแนะนำใดๆ แก่นายทาส แต่ในที่สุดเธอก็ได้ช่วยเหลือนายหญิงโดยการพาหนีไปจากคฤหาสน์ "You have inquired what you shall do" I began "and though it becomes not a slave to advise I think the question might be satisfactorily answered."²⁵

²³ Ibid.,p.11.

²⁴ Ibid.,p.44.

²⁵ Ibid.,p.48.

ตลอดระยะเวลาการเดินทางเพื่อหลบหนีนั้น แชนนาได้ช่วยเหลือดูแลนายหญิงเป็นอย่างดี อีกทั้งยังแสดงความเป็นผู้นำให้ความคุ้มครองปกป้องนายหญิงด้วย เหตุการณ์ในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการที่ผู้แต่งได้พยายามสลายอคติทางความคิดที่มองว่าคนดำใจ และเหมาะที่จะเป็นเพียงผู้ใช้แรงงานเท่านั้น แชนนาเป็นผู้คิดแผนการต่างๆ ตลอดการเดินทาง เธอเป็นผู้คอยให้คำปรึกษา รับฟังปัญหา และคอยปลอบใจ ปรับทุกข์ ให้ความช่วยเหลือผู้ที่อยู่ในชนชั้นที่สูงกว่าตนได้ เพราะเธอมีจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความดี และมีความรู้สึกถึงความเป็นมนุษย์เช่นกัน

ฟราโด ในเรื่อง *Our Nig* เป็นตัวละครลูกผสมที่มีแม่เป็นคนผิวขาว และมีพ่อเป็นคนผิวดำ เธอจึงมีความแตกต่างจากตัวละครในเรื่องอื่นโดยที่เธอไม่ได้เติบโตมาจากการเป็นทาส หากแต่การที่ฟราโดเป็นลูกผสมและมีผิวดำ อีกทั้งเธอกลายเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกแม่ทอดทิ้ง เพราะความที่เธอมีสีผิวดำ ทำให้จะเป็นอุปสรรคในการไปใช้ชีวิตใหม่กับสามี จึงทำให้เธอกลายมาเป็นนิโกรของครอบครัวเบลมิ่งท (Our Nig) ทำงานรับใช้คนในครอบครัวเพื่อแลกที่อยู่และอาหารจนกว่าจะครบระยะเวลาของสัญญา

ฟราโดเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากอคติด้านสีผิว และมีชีวิตที่เติบโตมาท่ามกลางการถูกกดขี่และลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ของเธอจากการต้องทำงานหนักและถูกนายหลงโทษกลั่นแกล้ง ซึ่งไม่ได้แตกต่างจากทาสนัก ผู้แต่งได้ถ่ายทอดสภาพชะตาชีวิตของฟราโดในวัยเด็กเป็นส่วนมาก ที่ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เธอถูกนายหญิงใช้งานหนัก ผู้อ่านจะพบระยะเวลาในการเติบโตของตัวละครโดยมีภาระหน้าที่การทำงานที่เพิ่มมากขึ้นเป็นตัวบ่งบอก

ถึงแม้ว่าเธอจะต้องทำงานหนัก แต่จะสังเกตได้ว่าฟราโดเป็นเด็กที่มีอุปนิสัยขี้เล่น ชุกชอน ตามวัยของเธอ แม้ว่าฟราโดจะถูกขโมยจากนายหญิงเพียงใดแต่เธอก็พยายามมองโลกในแง่ดีและหาสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจให้ชีวิตน้อยๆ ของเธอดำเนินต่อไปได้ ฟราโดมีสุนัขไฟโดเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ และเธอยังพยายามใช้ธรรมชาติรอบตัวมาเป็นสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกดีกับชีวิตขึ้นมาบ้าง

Strange, one spark of playfulness could remain amid such constant toil; but her natural temperament was in a high degree mirthful, and the encouragement she received from Jack and the hired men, constantly natured the inclination. When she had none of the Family around to be merry with, she would amuse herself with the animals.²⁶

²⁶ Wilson, *Our Nig*. pp.53-54.

เมื่อฟราโดหลุดพ้นจากการครอบครองของครอบครัวเบลม็องท์และไปใช้ชีวิตอย่างคนที่มีเสรีภาพท่ามกลางสังคมที่เต็มไปด้วยอคติแห่งสีผิวแล้ว แต่ชีวิตของเธอก็ยังวนเวียนอยู่กับการทำงานหนักเพื่อนำเงินที่ได้มาเลี้ยงตนเองและลูกของเธอ ฟราโดเป็นตัวละครอีกหนึ่งตัวที่มีความเป็นแม่อยู่สูง เธอตัดสินใจออกเดินทางไปทำงานยังที่ต่างๆ ทั้งที่ต้องเผชิญกับอันตรายและผู้คนมากมายเพื่อจะได้ให้ลูกของตนสบาย Nothing turns her from her steadfast purpose of elevating herself. Reposing on God, she has thus far journey securely.²⁷

เซทเธอร์ ใน *Beloved* เป็นตัวละครที่มีอิทธิพลนำมาจากชีวิตจริงของทาสสตรีผิวดำคนหนึ่งคือ มาร์กาเรต การ์เนอร์ (Margaret Garner) ทาสสตรีที่หลบหนีจากนายทาสผิวดำจากรัฐเคนตักกีไปที่รัฐโอไฮโอในปี ค.ศ. 1851 พร้อมกับลูกๆ ของเธอ แต่เมื่อเธอถูกจับได้เธอจึงพยายามฆ่าตัวตายพร้อมกับฆ่าลูกๆ ของเธอ เพราะไม่อยากให้ลูกต้องไปเป็นทาส แต่ความสำเร็จของเธอก็ทำได้เพียงการปกป้องลูกโดยการปลิดชีพได้เพียงคนเดียว ส่งผลให้เธอต้องติดคุก²⁸

ในตอนต้นของเรื่องเซทเธอร์ถูกวางลักษณะให้เป็นตัวละครที่มีความเข้มแข็ง เชื้อมั่นในตนเอง ดังรูปลักษณ์ของเซทเธอร์ที่มีตาเป็นสีเหล็ก อันแสดงถึงความมุ่งมั่น แน่วแน่ และเข้มแข็งของเธอ คำพูดของเซทเธอร์แสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่ง มุ่งมั่น และเป็นผู้ปกป้องคุ้มครอง เธอไม่ยอมย้ายบ้านหนีไป และจะไม่มีการหนีอะไรอีกต่อไป เพราะเซทเธอร์เคยหนีจากการเป็นทาสมาแล้ว และยังได้เสียเบบีชูกส์ ลูกชายฝาแฝด และลูกคนที่สามไป

"I got a tree on my back and a haint in my house, and nothing in between but the daughter I am holding in my arms. No more running – from nothing. I will never run from another thing on this earth. I took one journey and I paid for the ticket, but let me tell you something, Paul D Garner; it cost too much! Do you hear me? It cost too much. Now sit down and eat with us or leave us be."²⁹

²⁷ Ibid., pp. 130.

²⁸ Thomas Satterwhite Noble, *Margaret Garner a Boone County, Kentucky Slave - her tragic story* [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.rootsweb.com/~kvpindle/slavemargaretgarner.htm> [2005, August 15]

²⁹ Morrison, *Beloved*, p. 15.

เธอวางแผนที่จะหนี แต่ก็ต้องชะงักไป เนื่องจากตนเองตั้งท้อง แต่การที่เธอถูกนายทาสข่มขืน ขณะที่กำลังตั้งครรภ์เป็นตัวส่งผลให้เซทเธอร์มุ้งมันที่จะไปให้ไกลจากสถานที่และบุคคลอันโหดร้าย โดยการตั้งท้องไม่ได้เป็นอุปสรรคสำหรับเธอในการหลบหนี การที่เซทเธอร์ถูกนายทาสตามมาจนพบ ทำให้เธอตัดสินใจฆ่าลูก และเหตุการณ์จากวันนั้นยังคงตามมาหลอกหลอนบ่อนทำลายความรู้สึกที่เข้มแข็งของเธอ และในที่สุดเมื่อวิญญาณของลูกที่เธอฆ่ากลับมาหาเซทเธอร์อีกครั้ง ความเข้มแข็งต่างๆ ของเธอได้ถูกทำลายไปจากอดีตอันนี้เอง ท้ายที่สุดเซทเธอร์ก็กลายเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอ เสียสติ และไม่มีความสามารถจะจัดการอะไรให้กับชีวิตของตน ในกระแสนี้ของเซทเธอร์ เราจะพบว่าเธอได้แต่พยายามพูดซ้ำซากเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฆ่าลูกไป เธอพยายามอธิบายเหตุผลของการกระทำนั้น ให้บีเลียดเข้าใจ ทั้งๆ ที่อีกความคิดหนึ่งก็แย้งกับความรู้สึกของเธอเมื่อเธอคิดว่าลูกต้องเข้าใจในเหตุผลที่เธอได้ทำลงไป ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรให้ลูกเข้าใจ ความคิดที่สับสน และซับซ้อนนี้เป็นผลมาจากการย่ำคิดถึงแต่เรื่องในอดีต ทำให้ผู้หญิงที่เคยเชื่อมั่นในตนเอง และแข็งแกร่งอย่างเซทเธอร์ ต้องเปลี่ยนแปลงไปเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอ เสียสติในที่สุด

I'll explain to her, even though I don't have to. Why I did it. Ho if I hadn't killed her she would have died and that is something I could not near to happen to her. When I explain it she'll understand, because she understands everything already.³⁰

จากการวางบุคลิกลักษณะให้กับตัวละครตัวละครเอกที่เป็นทาสสตรีในนวนิยายทั้ง 4 เล่ม ทำให้เห็นว่า พื้นฐานเดิมของตัวละครเป็นสตรีที่มีความเข้มแข็ง แต่วาทกรรมเกี่ยวกับทาสได้ทำลายความมีตัวตน และบุคลิกภาพอันแข็งแกร่งของตัวละครลง ให้ต้องเผชิญกับปัญหาและตกอยู่ในฐานะของผู้อ่อนแอ ต้องหลบซ่อนตัวหนีให้ชีวิตหลุดพ้นจากการเป็นทาส และเมื่อได้รับอิสรภาพแล้ว ตัวละครแต่ละตัวก็มีชีวิตใหม่ที่อยู่ในโลกแห่งความจริงอันแวดล้อมไปด้วยอคติด้านสีผิว ชนชั้น และเพศ ซึ่งทำให้ตัวละครยังคงต้องดิ้นรนต่อสู้ต่อไปเพื่อให้ได้รับสิทธิความเสมอภาคเท่าเทียมกับคนในสังคมต่อไป

³⁰ Ibid., p.200.

2.2.2.4 การเล่าเรื่องและการใช้เทคนิคต่างๆ

ในเรื่อง *Incident's in the Life of a Slave Girl* นั้น ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 “I” โดยผู้ประพันธ์ คือ แฮเรียต จาคอปส์ ได้ถ่ายทอดเรื่องราวจากชีวิตจริงของเธอในอดีตผ่านทาง การสมมุติตัวละคร ลินดา เบนขึ้นมาแทนตัวเอง ซึ่งเธอได้บอกไว้ในบทนำของผู้แต่งว่าเรื่องเล่าของเธอนั้นมิใช่เรื่องที่แต่งขึ้น แต่ใช้ชื่อตัวละครและสถานที่เป็นชื่อที่สมมุติขึ้นมาใหม่ เพราะไม่อยากอ้างอิงหรือพาดพิงถึงบุคคลใดๆ ในเรื่อง

this narrative is no fiction. ... on the contrary, my descriptions fall far short of the facts. I have concealed the names of places and given persons fictitious names³¹

ผู้ประพันธ์ยังได้บอกวัตถุประสงค์ของการเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพราะไม่ได้อยากโฆษณาตนเองให้โด่งดัง ซึ่งอันที่จริงแล้วเธออยากอยู่เงียบๆ กับความทรงจำในอดีตมากกว่า แต่ที่เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่ออยากกระตุ้นให้ผู้หญิงผิวขาวทางตอนเหนือได้ตระหนักถึงความรู้สึกของผู้หญิงที่เป็นทาสกว่า 2 ล้านคนที่ถูกกักขังอยู่ทางใต้ บางคนก็รู้สึกทรมานมากกว่าที่แฮเรียตเคยมีประสบการณ์มาอีก และเพื่อให้คนที่อยู่ในรัฐที่มีเสรีภาพได้รู้ว่า ระบบทาสที่แท้จริงเป็นเช่นไร

I have not written my experiences in order to attract attention to myself; on the contrary, it would have been more pleasant to me to have been silent about my own history. Neither do I care to excite sympathy for my own sufferings. But I do earnestly desire to arouse the women of the North to a realizing sense of the condition of two millions of women at the South, still in bondage, suffering what I suffered, and most of them far worse. I want to add my testimony to that of abler pens to convince the people of the Free States what Slavery really is.³²

ผู้เล่าเรื่องใน *Incident's in the Life of a Slave Girl* คือลินดาที่เป็นตัวละครเอก และเล่าเรื่องตามมุมมองของตัวละครเอกเช่นกัน ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้กระทำและผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครเอกพูดถึงตนเอง

³¹ Jacobs, *Incidents in the life of a slave girl*. p.xvii.

³² *Ibid.*,pp. xvii-xviii.

ด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 การเล่าเรื่องเช่นนี้ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับโชคชะตาของตัวละครที่เล่าให้ผู้อ่านได้ติดตามและรับรู้ไปเรื่อยๆ

ผู้ประพันธ์ยังใช้กลวิธีคุยกับผู้อ่าน โดยเรียกผู้อ่านอย่างตรงๆ เพื่อเป็นการหยุดการอ่านจากการติดตามเรื่องของตัวละคร มาเป็นการให้ผู้อ่านได้ติดตาม เป็นการเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านมากขึ้น เช่น ลินดาหยุดเล่าเรื่องเพื่อถามผู้อ่านว่าผู้อ่านจะรู้ไหมว่าเธอดีใจขนาดไหนที่เธอได้พบกับลูกชายของเธอ O reader, can you imagine my joy? No, you cannot, unless you have been a slave mother.³³

หรือขณะที่เล่าเรื่องไปนั้น เธอหยุดเล่าและบอกผู้อ่านให้ผู้อ่านได้ทราบก่อนว่าขณะที่ผู้อ่านกำลังจะได้อ่านจดหมายในตอนต่อไปนั้น ผู้อ่านจะต้องไม่ลืมว่าลินดาจำทุกอย่างเกี่ยวกับดีอกเตอร์ฟลินท์ขณะที่เธอซ่อนตัวอยู่ใต้หลังคา แต่ดีอกเตอร์ฟลินท์ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธอเลย แต่เชื่อว่าเธออยู่ที่นิวยอร์ก เพื่อผู้อ่านจะได้ไม่หลงเชื่อไปตามจดหมายที่ดีอกเตอร์ฟลินท์เขียนขึ้นมาเพื่อหลอกล่อลินดาให้ออกมาจากที่ซ่อน

In order rightly to enjoy the contents of this letter, the reader must bear in mind that the Flint family supposed I had been at the north many years. They had no idea that I knew of the doctor's three excursions to New York in search of me;³⁴

สำหรับเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* นั้น จัดเป็นนวนิยายที่แต่งขึ้นโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับทาสผิวดำ (Fictional Slave Narrative) ผู้แต่งเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนาม บุรุษที่ 1 ดังเช่นเรื่อง *Incident's in the Life of a Slave Girl* หากแต่ใน *The Bondwoman's Narrative* นั้น ผู้เล่าเรื่องใช้ชื่อของตนเองเป็นชื่อของตัวละครเอก ซึ่งสลับกับเรื่อง *Incident's in the Life of a Slave* ที่ใช้ชื่อตัวละครสมมุติขึ้นมาแทนตัวผู้ประพันธ์ ในบทนำของเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* นั้น เฮนรี หลุยส์ เกทส์ (Henry Louis Gates) ได้กล่าวถึงขนบของเรื่องเล่าเกี่ยวกับทาส (Slave Narrative) กับ เรื่องที่แต่งขึ้นเกี่ยวกับทาส (Fiction of Slavery) ว่ามีความแตกต่างกันตรงที่ เรื่องเล่าเกี่ยวกับทาสนั้น มักใช้ชื่อจริงของตัวละครในเรื่อง เพราะเป็นการยืนยันกับผู้อ่านว่าสิ่งที่เล่านั้นเป็นความจริง มีหลักฐานที่

³³ Ibid.,p.196.

³⁴ Ibid.,p.193.

ปรากฏขึ้นจริง แต่เรื่องที่แต่งขึ้นเกี่ยวกับทาสนั้นใช้ชื่อตัวละครที่สมมติขึ้นโดยเฉพาะหากตัวละครนั้นมีชีวิตอยู่จริงๆ และยังไม่เสียชีวิต

The Bondwoman's Narrative ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เล่าเรื่อง โดยมีตัวละครแอนนา คราฟ เรียกตัวเองว่า "ฉัน" ผู้เล่าเรื่องเล่าเหตุการณ์ของทั้งตนเองและบางครั้งก็เล่าเหตุการณ์ของตัวละครอื่นๆ โดยที่ตนเองไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์แต่เป็นการได้ฟังมาอีกทอดหนึ่งซึ่งผู้เล่าเรื่องและผู้เห็นเหตุการณ์มีความเกี่ยวข้องกันในเหตุการณ์บางช่วง อย่างเช่น ตอนที่นายหญิงเล่าให้แอนนาฟังถึงตอนที่นายหญิงเกิดและถูกสลบตัวกับลูกของนายทาส ซึ่งเรื่องที่นายหญิงเล่านี้นายหญิงก็ได้รับรู้มาจากมิสเตอร์แทรปอีกทอดหนึ่ง เพราะขณะที่เกิดนายหญิงก็เล็กเกินไปที่จะจำเรื่องราวในการถูกสลบตัวได้ เป็นต้น

Our Nig ใช้การเล่าเรื่องโดยสรรพนามบุรุษที่ 3 เป็นผู้รู้แจ้งเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด แต่ขณะเดียวกันผู้เล่าเรื่องที่เป็นบุรุษที่ 3 นี้ ก็ยังมีการพูดคุยกับผู้อ่านเหมือนที่ผู้เล่าเรื่องเป็นบุรุษที่ 1 โดยมีเหตุผลเดียวกันคือเพื่อต้องการให้ผู้อ่านได้หยุดคิดในประเด็นสำคัญๆ และให้ผู้อ่านได้มีส่วนร่วมในเรื่องไปด้วย เช่นในเรื่อง ผู้เล่าเล่ามาถึงตอนที่แม่ของฟราโดคือแม็กซึ่งเป็นหญิงผิวขาวจะแต่งงานกับจิมที่เป็นคนผิวดำ ผู้เล่าคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่งที่คนขาวจะยอมลดตัวลงมาแต่งงานกับคนผิวดำเช่นนี้ แต่แม่ของฟราโดก็ยอม You can philosophize, gentle reader, upon the impropriety of such unions, and preach dozens of sermons on the evils of amalgamation.³⁵

ในตอนจบของเรื่องที่ผู้เล่าบอกผู้อ่านว่า "she" หรือ ฟราโด ก็ได้ขอร้องให้ผู้อ่านสงสารเมตตา และให้ความช่วยเหลือตัวกับละคร "she" ในเรื่อง

Still an invalid, she asks your sympathy, gentle reader. Refuse not, because some part of her history is unknown, save by the Omniscient God. Enough has been unrolled to demand your sympathy and aid.³⁶

ส่วน *Beloved* นั้น ผู้ประพันธ์ใช้การเล่าเรื่องโดยบุรุษที่ 3 ผู้เล่าเรื่องเป็นผู้รู้แจ้งประดุจพระเจ้า เป็นผู้ควบคุมเนื้อเรื่องและตัวละคร และมีการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องแบบกระแสสำนึก (Stream of Consciousness) ของตัวละคร เซทเธอร์ เดนเวอร์ และบีเลฟต์ ในตอนท้ายของเรื่อง ผู้เล่าสามารถเล่า

³⁵ Wilson, *Our Nig*. p.13.

³⁶ Ibid.,p.130.

ถึงความคิดที่ซ่อนเร้นภายใต้จิตสำนึกของตัวละคร แสดงให้เห็นถึงสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในใจของตัวละครได้ พรั่งพรูออกมา เหมือนกับอดีตหรือความผิดที่ยังคงติดค้างอยู่ในใจของตัวละครได้ถูกสารภาพและอธิบายให้ตัวผู้อ่านได้เข้าใจ และยังเป็นกรอธิบายหรือสารภาพสิ่งที่อยู่ในใจของตัวละครหนึ่งให้ตัวละครอื่นๆ ได้เข้าใจในความคิดความรู้สึกของคนเองอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการที่เซทเธอร์พยายามอธิบายถึงเหตุที่เธอต้องฆ่าลูกคนที่สามไป อดีตอันพรั่งพรูออกมาในกระแสสำนึกของเซทเธอร์คล้ายสายน้ำ เธอใคร่ครวญถึงบทบาทความเป็นแม่และการถูกเอาน้ำนมไป เธอนึกถึงผู้หญิง 5 คนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตเธอ ได้แก่ แม่ แนน เอมี มิสซิสการ์เนอร์ และเบบี ซูส ซึ่งทั้งหมดทำให้เซทเธอร์นึกไปถึงความเป็นแม่ที่พวกเธอมีให้กับเซทเธอร์ และเซทเธอร์เองก็ต้องการจะเป็นแม่ที่ดีให้กับลูกของเธอ ในบทกระแสสำนึกของเซทเธอร์นั้น มีการหลั่งไหลของถ้อยคำออกมาอย่างไม่จบสิ้น ทั้งบทมีเพียงแค่ 3 ย่อหน้า โดยย่อหน้าแรกมีความยาวมากที่สุดซึ่งทั้งหมดเป็นเรื่องราวในอดีตที่ติดอยู่ในใจของเธอ

บทต่อมาเป็นบทที่แสดงถึงกระแสสำนึกของเดนเวอร์ ซึ่งหากเปรียบเทียบกับบทกระแสสำนึกของเซทเธอร์และบีเลฟต์ด้วยแล้ว พบว่าบทกระแสสำนึกของเดนเวอร์ดูปกติที่สุด เนื่องจากการใช้ประโยคและย่อหน้ามิได้แตกต่างออกไปจากรูปแบบของการเขียนตามไวยากรณ์อย่างของเซทเธอร์หรือบีเลฟต์ ทำให้เห็นว่าสิ่งที่อยู่ในใจของเธอยังคงเป็นปกติเหมือนคนทั่วไป และเดนเวอร์เป็นคนเดียวที่ยังคงสามารถควบคุมสถานการณ์และรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลาว่าเกิดอะไรขึ้น เธอถูกตัดออกจากเรื่องราวในอดีตที่เกี่ยวข้องกับระบบทาสมากกว่าเซทเธอร์และบีเลฟต์

ในบทกระแสสำนึกของบีเลฟต์ ความทรงจำของบีเลฟต์เป็นความทรงจำจากโลกแห่งความตาย ต่างจากเซทเธอร์ที่จิตใจย้อนนึกถึงแต่อดีต บีเลฟต์ยืนยันว่าโลกของผีเป็นกาลปัจจุบันอันไร้ขอบเขตของกาลเวลา ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เธอเห็นตางหูของเซทเธอร์ที่เคยห้อยเพื่อเล่นกับเธอและเห็นตะกร้าที่เต็มไปด้วยดอกไม้ซึ่งเซทเธอร์เก็บมาก่อนที่ครูจะตามมาพบเธอ เธอยินกรานจะกลับมาเป็นหนึ่งเดียวกันกับใบหน้าของเซทเธอร์ เธอยืนยันจะไม่แยกออกจากสิ่งที่มืออยู่จริง และจะขอเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับเซทเธอร์ บีเลฟต์กล่าวถึงโลกของทาสที่ถูกจับจากแอฟริกามาอยู่ในเรือลำเลียงทาส คนดำ 60 ล้านคน หรือมากกว่า ต้องตายจากการเดินทางขณะอยู่บนเรือ ซึ่งโทนี่ มอริวสัน อูทิศเรื่องนี้ให้กับคนดำที่ถูกจับมา เรือขนส่งทาสอัดแน่นไปด้วยคนดำ มีคนตายและคนที่ยังมีชีวิตเบียดเสียดกองรวมกัน ในความมืด หนูเขาไปกัดแทะ ผู้ชายที่ไม่มีผิวหนัง ก็คือ คนขาว ครู และพ่อค้าทาส จะเห็นว่าบทกระแสสำนึกของบีเลฟต์นั้น ไม่มีจุดฟูลสตอป (Full stop) อันแสดงถึงการจบสิ้นเนื้อความในแต่ละประโยค ซึ่งไปคล้องจองกับการเวลาที่บีเลฟต์กล่าวว่าปัจจุบันของเธอคือโลกอันไร้ขอบเขตและการเวลาเป็นอนันต์กาล บีเลฟต์คืออดีตที่ย้อนกลับมา และผู้อ่านก็ไม่ว่าอดีตนี้จะจบสิ้นลงเมื่อไร ในย่อหน้าสุดท้ายของการรำพันจากจิตใต้สำนึกของบีเลฟต์ เราจะพบการเล่นคำระหว่างสรรพนาม I และ She ซึ่งตีความได้ถึงกรพยายามหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันของตัวบีเลฟต์เข้ากับเซทเธอร์

...she is the laugh I am the laughter I see her face which is mine it is the face that was going to smile at me in he place where we crouched now she is going to her face comes through the water a hot thing her face is mine she is not smiling she is chewing and swallowing I have to have my face I go in to grass opens she opens it I am in the water and she is coming there is no round basket no iron circle aroud her neck she goes up where the diamonds are I follow her ...³⁷

ส่วนในบทสุดท้าย ผู้อ่านไม่ทราบเลยว่าเป็นเสียงของตัวละครใด และพูดถึงเรื่องราวอะไร เพราะเป็นประโยคที่ผสมปนเปกันคล้ายการสนทนา แต่ก็ไม่ทราบว่าเป็นบทสนทนาของเซทเธอร์ เดนเวอร์ หรือบีเลฟต์ เพราะทั้งหมดได้ผสมรวมกันและต่างก็เรียกร้องอ้างสิทธิในการเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน อันแสดงถึงการขาดหายไปของตัวตนของตัวละคร และความสับสนยุ่งเหยิงที่อยู่ในจิตใจของตัวละครต่างๆ

นอกจากนั้นแล้ว การดำเนินเรื่องที่สลับซับซ้อนไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบันในเรื่อง *Beloved* ยังเป็นเทคนิคการเขียนที่มีนัยถึงสภาพจิตใจของตัวละครที่ยังคงถูกภาพเหตุการณ์ในอดีตตามหลอกหลอน แสดงภาพจิตใจที่ไม่สงบ มีความสับสนระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ซึ่งเป็นการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องที่ขนานไปกับแก่นเรื่องซึ่งทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงอิทธิพลจากประสบการณ์ของการเป็นทาสที่ยังคงเข้ามามีบทบาทลูก้าชีวิตของตัวละครในปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความสับสนและดำรงอยู่ในวังวนของอดีตอันเจ็บปวดที่ไม่มีทางหลุดพ้นไปได้ เช่น ขณะที่เซทเธอร์เข้าไปในป่าพร้อมกับเดนเวอร์ และ บีเลฟต์ เพื่อไปชำระจิตใจจากอดีตที่ผ่านมาทั้งหมดและหวังจะลืมเรื่องราวทั้งหมดไปและมาเริ่มต้นชีวิตใหม่กับพอล ดี เรื่องราวตัดย้อนกลับไปถึงอดีตที่ผ่านมา แต่เป็นอดีตที่เกิดขึ้นต่างเวลากัน เซทเธอร์นึกไปถึงเหตุการณ์ตอนที่เธอมาถึง 124 พร้อมกับทารกเดนเวอร์ และคิดว่าตนเองเป็นต้นเหตุที่ทำให้ความฝันและความศรัทธาในตัวตนของตนเองของเบบี ซัคส์พังลง ย่อหน้าถัดมาเรื่องราวตัดกลับมา ณ ขณะปัจจุบัน ที่บอกว่าเซทเธอร์เดินไปในป่าพร้อมกับเด็กหญิงอีกสองคน ขณะที่เดินเซทเธอร์เหงื่อไหล และทำให้เธอนึกไปถึงตอนที่คลอดเดนเวอร์และมองเห็นคนพายเรือมาซึ่งทำให้เธอตกใจกลัวจนเหงื่อออกท่วมตัว เพราะนึกว่าเป็นคนผิวขาว เรื่องราวจึงตัดกลับไปในอดีตขณะนั้นอีกครั้ง

³⁷ Morrison, *Beloved*. pp.212-213.

เรื่องราวที่ดำเนินอยู่ในขณะปัจจุบันของเรื่อง เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นเพียงในระยะเวลาสั้นๆ ที่พอ ดี มาหาเซเธอร์ที่บ้านและใช้ชีวิตอยู่กับเธอ แต่เนื้อเรื่องเกือบทั้งหมดของเล่ม กลับกลายเป็นการเล่าย้อนไปถึงเรื่องที่ผ่านมาในอดีตเป็นเนื้อหาส่วนใหญ่ ทำให้เห็นถึงอำนาจอันมากมายของอดีตที่สามารถเปลี่ยนแปลงการกระทำในเวลาปัจจุบันและอนาคตให้ชีวิตของตัวละครพลิกผันไปสู่ความล้มเหลวซึ่งเป็นอีกหนึ่งเทคนิคที่สอดคล้องกับแก่นของเรื่อง

อีกทั้งการตั้งชื่อสถานที่ต่างๆ ยังให้ภาพที่มีนัยถึงเหตุการณ์และเรื่องราวในอดีตที่ยังคงติดตามตัวละครมาโดยตลอดในทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัว เช่น บ้านเลขที่ 124 แสดงถึงการขาดหายของ 3 ไป ซึ่งการหายไปของเลข 3 นี้ มีนัยบ่งถึง การขาดหายไปของลูกคนที่ 3 ที่ถูกเซเธอร์ฆ่าตายนั่นเอง ดังนั้น การที่มาอยู่ที่บ้านหลังนี้จึงเสมือนการถูกย้ำให้เห็นถึงอดีตและการกระทำอันเจ็บปวดของตัวละครที่ต้องฆ่าลูกคนที่ 3 ไป หรือถนนอันเป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ 124 ก็มีชื่อว่าถนน Blue Stone Road หรือหินแห่งความเศร้า อันโยงใยไปถึงหินที่หลุมฝังศพที่จารึกคำว่า Beloved ซึ่งเซเธอร์ต้องการแกะสลักชื่อนี้ด้วยการยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับช่างสลักหิน

การใช้เทคนิคแมจิคัล เรียลลิซึม (Magical Realism) ในงานของโทนี่ มอริสสัน นั้น เป็นการนำเสนอเรื่องราวที่ดูเหมือนจริงให้กลายเป็นความจริง หรือรู้สึกเหมือนจริง ดังที่เกเบรียล กาเซีย มาเกซ (Gabriel Garcia Marquez) ได้ให้นิยามการประพันธ์ประเภทนี้ไว้ว่า

Magical Realism is a literary form in which odd, eerie, and dreamlike tales are related as if the events were commonplace. Magical Realism is the opposite of the "once-upon-a-time" style of story telling in which the author emphasizes the fantastic quality of imaginary events. In the world of magic realism, the narrator speaks of the surreal so naturally it becomes real.³⁸

การปรากฏตัวของปีเลฟต์นั้นเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ต่อผู้อ่านมาก เพราะผู้อ่านทราบว่าปีเลฟต์ได้ตายจากไปแล้ว เมื่อปีเลฟต์กลับมาครั้งนี้ เราจะเห็นพัฒนาการของตัวละครจากทารกกลายเป็นผู้หญิง ปีเลฟต์เป็นวิญญาณผีที่กลับมาหาเซเธอร์ในร่างของหญิงสาวที่แต่งตัวด้วยชุดสีดำ สวมหมวกเดินขึ้นมาจากน้ำด้วยความอ่อนเพลีย เธอเหนื่อย สิ้นตาแทบไม่ได้ หายใจมีเสียงคล้ายเป็นหีด แต่กลับยิ้มอยู่ตลอดเวลาและมีผิวคล้ายเด็กแรกเกิด เธอเอนกายพักอยู่ใต้ต้นไม้ตลอดทั้งวันทั้งคืน และเมื่อพื้น

³⁸ Diane Rutledge, *Magical Realism* [Online]. (n.d.). Available from: www.springfield.k12.il.us [2005, June 30]

ขึ้นมาเธอก็เดินไปยังสนามหญ้าหน้าบ้าน 124 และนอนฟังขอนไม้อยู่เช่นนั้น เซทเธอร์ พอลดี และเดนเวอร์ เดินกลับมาจากตลาดนัดและพบหญิงคนนี้เข้า ทันใดนั้นเซทเธอร์ก็ปวดปัสสาวะขึ้นมาอย่างเฉียบพลันและรุนแรง เธอจึงวิ่งไปปัสสาวะที่สวนหลังบ้านอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน เธอปัสสาวะเยอะมาก จนทำให้ย่อนึกไปถึงขณะมีน้ำเดินตอนใกล้คลอดเดนเวอร์ พอลดี และเดนเวอร์ พาหญิงคนนี้เข้าไปพักในบ้าน เธอกระหายน้ำและดื่มน้ำเข้าไปหลายแก้ว เธอมองเซทเธอร์และทำตาปริบ พอลดีถามว่าเธอชื่ออะไร เธอตอบว่าเธอคือบีเลฟต์ จากนั้นก็นอนหลับไปถึง 4 วัน และใช้เวลา 3 วันต่อมาในการปรับสายตาสำหรับมองสิ่งต่างๆ ขณะที่เธอนอนพักนั้นเดนเวอร์เข้ามาดูและอยู่ตลอดเวลา และเมื่อฟื้นขึ้นมาก็กินแต่ของหวานและกินเป็นจำนวนมาก เธออ่อนเพลียและเคลื่อนไหวคล้ายทารกที่เดินได้ทีละก้าว

การปรากฏตัวขึ้นมาของบีเลฟต์ดูประหนึ่งว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีเลือดเนื้อมีชีวิตและเป็นมนุษย์จริงๆ แต่ก็มีเหตุการณ์เหนือจริงหรืออิทธิฤทธิ์ต่างๆ ที่บีเลฟต์มี ซึ่งทำให้เหตุการณ์ดูแตกต่างจากเรื่องแห่งความจริงออกไป แต่เหตุการณ์นั้นถูกแสดงออกมาในรูปของความเป็นจริงตามปกติที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน การใช้เทคนิคดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นของการที่เรื่องราวในอดีตที่จบไปแล้วตามมาหลอกหลอนและปรากฏอยู่ในชีวิตจริงของตัวละคร ซึ่งดูจะเป็นเรื่องที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ว่ามนุษย์จะถูกทำลายด้วยเรื่องราวที่จบสิ้นไปแล้วได้อย่างไร แต่สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นจริงและแสดงให้เห็นผ่านทางชะตากรรมของตัวละครในเรื่อง มอริสัน ใช้ผี เป็นตัวแทนของบรรพบุรุษผิวดำที่ได้จบชีวิตลงจากการเป็นทาสตั้งแต่เริ่มถูกจับลงเรือค้าทาสมาสู่อเมริกา ผู้เสียชีวิตเหล่านั้นไม่มีโอกาสที่จะได้พูด ผีจึงเป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นกลับมาเล่าเรื่องในอดีตของตน อีกทั้งการนำความเชื่อในโลกของคนเป็นและโลกคนตายมารวมกันเป็นหนึ่งเดียวกันนั้น เป็นความเชื่อของคนผิวดำแอฟริกันที่ผู้แต่งนำแนวความคิดเหล่านี้มาใช้ในการประพันธ์

จากศิลปะการประพันธ์ที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้เห็นรูปแบบของเรื่องเล่าและนวนิยายเกี่ยวกับทาสสตรีผิวดำที่เป็นผลงานของอดีตทาสสตรีผิวดำและนักเขียนสตรีผิวดำ ซึ่งรูปแบบของงานที่ออกมานั้นมีทั้งนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติ (Autobiography) และนวนิยายที่แต่งขึ้นโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับทาสผิวดำ (Neol Slave Narrative) โดยมีตัวละครเอกเป็นทาสสตรีผิวดำหรือผู้หญิงผิวดำที่ตกเป็นทาสและได้รับอิสรภาพแล้ว สำหรับนวนิยายที่จัดอยู่ในประเภทนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติอันเป็นเรื่องที่มีรูปแบบการประพันธ์ใกล้เคียงกับชนบทของเรื่องเล่าจากทาส ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตที่ผ่านมาของผู้แต่งอย่างตรงไปตรงมาในนวนิยาย โดยใช้การเล่าเรื่องผ่านทางสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่มีการเปลี่ยนชื่อตัวละครและใช้ชื่อสมมติของตัวละครมาแทนชื่อของตนเอง นอกจากนี้จะวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประพันธ์ต้องการหลีกเลี่ยงที่จะเหยียดและพาดพิงถึงบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงแล้ว ยังเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการที่ผู้ประพันธ์พยายามหลีกเลี่ยงที่จะนำตนเองจมดิ่งลงไปกับเหตุการณ์อันเลวร้ายในอดีตที่

ผ่านมาแล้วอีกครั้งหนึ่ง กลวิธีของนวนิยายและเทคนิคต่างๆ มาสอดแทรก ทำให้เรื่องราวอันหม่นมัวเกี่ยวกับชีวิตของทาสเต็มไปด้วยสีสันที่สอดคล้องลงตัวกับเนื้อเรื่อง อาทิ การใช้รูปแบบการประพันธ์แบบ Melodrama หรือ Sentimental ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามเรื่องราวอันน่าสลดหดหู่ ทำให้เกิดความสงสารและเห็นใจตัวละครที่ต้องตกอยู่ภายใต้ระบบทาส ส่วนนวนิยายที่แต่งขึ้นโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับทาสสตรีผิวดำคือ Beloved เราจะพบว่าผู้ประพันธ์ใช้ นอกจากนั้นในเรื่อง *Beloved* ผู้แต่งยังนำเทคนิคแมจิคัล เรียลลิสซึม มาใช้ในงานเพื่อให้เห็นถึงความเลื่อมล้ำซับซ้อนของความทรงจำอันเจ็บปวดกับการดำรงชีวิตอยู่ที่ผสมผสานผ่านทางจินตนาการอันเหมือนจริงและกลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงกับชีวิตของตัวละคร ผ่านทางแก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอคติด้านสีผิว ชนชั้น และเพศ ที่สังคมของคนผิวขาวมีต่อทาสและคนผิวดำ

